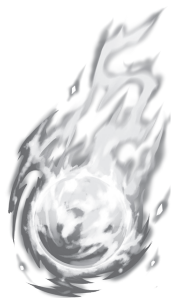

1

กระจายตัวอีกครั้ง

“เข้าใจแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ฝากทางนั้นด้วยละเจ้ากานต์”

ไม่บ่อยครั้งนักที่กัณฑ์จะใช้น้ำเสียงจริงจังเวลาพูดคุยกับน้องชาย ดวงตาสีสนิมเหล็กสองประกายวาววับแสดงว่าในสมองนั้นมีข้อมูลหลายอย่าง ตีกันลับสนุ่นววย แต่อย่างน้อยๆ ตอนนี้มีรอยยิ้มพราวระยับปรากฏขึ้นมา บนใบหน้าของเทพอสูรสายฟ้าได้

“อ้อ ระวังตัวละ ทางฉันเองก็กำลังจะเริ่มเคลื่อนไหวเหมือนกัน แค่นี้ละ”

ไม่ช้ากัณฑ์ก็ปิดหน้าต่างสื่อสาร ปลายสายที่มีชื่อ “กานต์” นั้นดับวูบไป

“เจ้ากานต์ติดต่อมางั้นหรือ เป็นยังไงบ้างละเจ้านั้นนะ”

อีกเสียงหนึ่งดังขึ้น กัณฑ์ชำเลืองกลับไปมองและได้เห็นเพื่อนๆ ทุกคน นั่งล้อมวงกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาภายในร้านสวีตเนส ที่ดูเหมือนไม่ค่อยมีลูกค้าเท่าไรนัก แต่ก็แน่นละ เพราะตอนนี้เกือบๆ จะเที่ยงคืนอยู่รอมร่อแล้ว

“ก็ไม่ใช่ไรหรอก แค่งานความคืบหน้าอะไรนิดหน่อยนะ”

กัณฑ์ตอบด้วยรอยยิ้ม สปริงที่เป็นคนถามจึงพยักหน้าเข้าใจ

“แต่ไหนๆ เจ้ากานต์ก็อุตสาหักติดต่อมาทั้งที น่าจะโอนสายให้เขาคุยกับคุณนี่น่าจะดีกว่านะคะ”

เรนนี่ซึ่งนั่งอยู่ไม่ห่างกันนักเอ่ยขึ้น ทำเอาทุกคนขำเสียงไปมองทางสาวมาดนิ่งอย่างนี้ว่า ที่พอได้ยินคำพูดนี้แล้วก็ดูเหมือนจะมีสีหน้าเศร้าๆ อย่างชัดเจน ซึ่งมันทำให้เรนนี่ต้องเลิกคิ้วขึ้น

“พูดอะไรไม่เข้าเรื่องแล้วไง เจ้าคนไม่ละเอียดอ่อน...”

บ๊วก!

ร้อนถึงสปริงที่นั่งอยู่ข้างๆ กันนั้นต้องใช้ศอกกระแทกสีข้างของนายแวนเต็มแรง ทำเอาพ่อคุณชายที่เคยมาดนิ่งเสมอถึงกับร้อง “อุ๊ย!” และจุกจนตัวงอ

“ทะ...ทำอะไรกันครับคุณสปริง”

“ก็นายที่ชั่วพูดออกไปแบบนั้นได้ยังไง” สปริงแหงสไป “ถ้าเจ้ากานต์มันอยากจะคุยกับน้องนี่จริงๆ ละก็ ป่านนี้คงติดต๋อไปหาน้องนี่โดยตรงแล้ว นายนี่มันไม่มีความละเอียดอ่อนในเรื่องแบบนี้เอาซะเลยนะอีตาบ้า”

“ทะ...ทะ...ทีหลังก็บอกผมดีๆ สิครับผมไม่ตื้อหรือก ถึงผมจะไม่ละเอียดอ่อน แต่ถ้าอึดผมแบบนี้ไปเรื่อยๆ ซึ่งใครคงได้ละเอียดยิบแน่ เร็วแรงของคุณมันสู้สิกับกอริลลาเลยนะคะ”

“เรียกใครว่ากอริลลาคะ ไอ้แวนนี่เก๊ก!”

แล้วเจ้าสองเทพอสูรก็หันมาทะเลาะกันเองโดยที่ฝ่ายหญิงนั้นแทบจะคว่ำคอเสื้อของฝ่ายชายเขาจนหัวเกือบหลุดออกมาจากบ่า ร้อนถึงเขาสต้องคอยไปช่วยปรามไม่ให้ภรรยาระเบิดพลังจนอาจจะพลังเปลวฆ่าพวกเดียวกันไปโดยไม่รู้ตัว

“แล้วน้องกานต์เขาวางยังไงบ้างล่ะคะกันต์”

แบ่งที่นั่งอยู่ข้างๆ นายกันต์เอ่ยถามขึ้นมาบ้าง

“ตอนนี้เดินทางขึ้นไปทางตะวันตกแล้วละ เห็นว่าอยู่ในเมืองเบลลินตรงชายแดนตะวันตก ใกล้เคียงกับแผนที่ใหม่ของเกมครับ ทำทางตอนนี้น้องของเราก็ยังคงเข้ากันได้ดีอยู่นะนะ”

พูดแล้วก็ยิ้มเล็กๆ แต่ดูเหมือนแบ่งจะไม่ได้สนใจและเพ่งมองแฟน

หนุ่มแบบจับพิรุณ

“แน่ใจนะคะว่ามีแค่นั้นจริงๆ ทำทางเหมือนคุณรู้เรื่องอะไรแล้วบอกไม่หมดเลยนะ”

“จะไปไม่ได้ยังงั้นล่ะครับ ผมเนี่ยมันไม่น่าวางใจขนาดนั้นเลยเหรอ อีกอย่างเจ้ากานต์มันก็แค่ติดต่อมารายงานสถานการณ์เท่านั้นจริงๆ ครับ”

แป้งจับผิดอะไรจากแววตาของอีตาแฟนหนุ่มจอมเจ้าเล่ห์ไม่ได้เลย แม้แต่น้อย แม้จะมีอะไรหลายๆ อย่างที่เธอติดใจอยู่ก็ตาม เพราะตอนที่กานต์ติดต่อเข้ามาที่นั่นกานต์ดูมีสีหน้าตกใจและตื่นเต้นกว่าปกติ แม้ตอนนี้จะนั่งเฉยๆ ได้ราวกับเป็นคนละคนก็ตาม สุดท้ายเธอก็จำใจต้องพยักหน้า

“ทางเจ้ากานต์ก็คงไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงแล้ว ที่เหลือตอนนี้ก็คงจะเป็นทางเจ้านี่ละ” กานต์เอ่ยขึ้นเพื่อพูดเข้าประเด็น และมองเพื่อนๆ ทุกคน “วันนี้ที่ฉันเรียกทุกคนให้มารวมตัวกัน ก็เพื่ออธิบายแผนการขั้นต่อไปของพวกเราโดยเร็วที่สุด เพราะว่าทางเจ้าพวกนั้นเองก็เริ่มเคลื่อนไหวกันแล้ว”

คำกล่าวนี้ทำให้เพื่อนๆ ทุกคนที่วันนี้มารวมตัวกันเกือบครบองค์ต้องหันมามองเป็นทางเดียว

“มีอะไรเคลื่อนไหวงั้นหรือครับคุณไลต์” เรนนี่ถาม

“นี่ไง เพิ่งมีข่าวนี้โผล่ขึ้นมาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงนี่เอง”

กานต์พูดขึ้นพลางเปิดหน้าต่างข้อมูลข่าวสาร และผลักบานหน้าต่างนั้นไปหยุดอยู่ตรงหน้าเรนนี่ ทำให้ทุกๆ คนนั้นพร้อมใจกันชะงักมามอง บ้างก็ก๊อบปี้เพจไปเปิดตรงหน้าตัวเอง

สิ่งที่พวกเขาเห็นก็คือภาพของผู้เล่นชั้นแนวหน้าของ EO ที่ทุกคนคุ้นตาดี บุษบะผู้มีเรือนผมสีขาวยาวและคาดผ้าปิดตาไว้ข้างหนึ่ง ชายผู้เป็นหัวหน้าของสมาคมนักล่าหรือก็คือ คิว นั่นเอง ในภาพนั้น นายคนนี้อยู่กับเหล่าผู้เล่นชั้นนำและเป็นแกนหลักของโลกหลายคน และมีหัวข้อข่าวพาดหัวโตๆ ว่า “แกนนำ EO ประกาศกร้าว ค้นพบหนทางขึ้นไปสู่เกาะลอยฟ้า พร้อมใจระดมทุนสร้างเรือเหาะ!”

หัวข้อข่าวที่ชัดเจนนี้ทำให้ทุกคนมีสีหน้าตึงเครียดไปถนัดตา โดยเฉพาะ

เคียวว่าที่ต้องยกมือขึ้นมาแตะใต้ริมฝีปากเลยที่เดียว

“เป็นอย่างไรที่ฉันกังวลเลย” เธอเอ่ยขึ้น “ทางนั้นนะมีพร้อมไปหมด ทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์ มีหน้าข้าคนหัวไวอย่างนายคิงคงรู้อยู่ตั้งแต่แรกแล้ว เหมือนกันว่าการจะขึ้นไปบนเกาะลอยฟ้าได้ ต้องพึ่งเรือเหาะเท่านั้น”

“แบบนี้ทางนั้นก็อาจตัดหน้าพวกเราได้โดยนะสิ” เซราสพูด “จริงอย่างที่คุณเคียวบอกนะ ถ้าหากทางนั้นเขาจริงละก็ การสร้างเรือเหาะก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลย มีหน้าข้าการระดมผู้เล่นสายผลิตชั้นยอดของเกมให้มาช่วยกันสร้างเรือเหาะ คนอย่างแจนนาคงทำได้ง่ายพอๆ กับการตีตีนิ้วเลยกระมัง”

ทุกคนถอนใจ และยิ่งกว่าเข้าใจเสียอีกว่า แจนนาคคนนั้นที่เป็นถึงหัวหน้าสมาคมพ่อค้าจะมีอำนาจในตลาดของโลก EO มากขนาดไหน

“ก็ไม่เป็นแบบนี้เสมอไปหรอก” กันต์แย้งขึ้น “จริงอยู่ว่าทางนั้นมีกองกำลังและเงินมหาศาลกว่าพวกเรามาก แต่อย่างที่ฉันบอกไว้ตั้งแต่แรก การจะสร้างเรือเหาะได้ต้องใช้ไอเทมระดับสูงเป็นจำนวนมาก และไอเทมเหล่านั้นจะต้องหาจากบอสที่โหดๆ ทั้งนั้น แน่นอนถ้าหากเป็นเรื่องล่าบอสแล้วละก็ ทางเรานะจะเชี่ยวชาญกว่าพวกนั้นหลายขุม ซึ่งเราจะอาศัยจุดนั้นเป็นข้อได้เปรียบ”

ทุกคนฟังแล้วก็เหลือบมามองหน้ากันเองคล้ายกับพอจะเข้าใจว่ากันต์หมายตาสังใดอยู่

“ตอนนี้ยังมีบอสอีกเป็นจำนวนมากที่มีไอเทมพวกนั้นครอบแล้วยังไม่เคยถูกล่ามาก่อน เพราะฉะนั้นงานนี้ใครเร็วกว่าน่าจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ ถ้าพวกเราทุกคนแยกย้ายไปล่าบอสพวกนั้นให้ได้ก่อน โอกาสที่เราจะสร้างเรือเหาะเสร็จก่อนมันก็มีมากกว่าจริงมั้ยละ”

“เพราะว่าบอสที่ยังไม่เคยถูกล่ามาก่อนจะครอบไอเทมทุกชิ้น 100 เปอร์เซนต์ ลินะคะ”

แบ่งขยายข้อมูลให้ ซึ่งกันต์ก็พยักหน้ายืนยันในส่วนนั้น

“ส่วนเรื่องกำลังในการสร้างนะ เจ้าราฟเองตอนนี้ก็อาสาไปหาผู้เล่นสายการผลิตที่ไวใจได้เกือบๆ ลิบคนมาช่วยกันสร้างเรือเหาะให้อยู่ โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งการมีคุณสโนว์อยู่ทางฝั่งเราด้วย ฉันว่ามันทำให้เราสร้างเรือเหาะได้เร็วกว่าทางนั้นที่ยังไม่มีแม้กระทั่งพิมพ์เขียว จริงมั๊ยล่ะ”

“ก็จริงนะครับ” เรนนี่พยักหน้าเห็นด้วย “ยังไงเสียกระบวนการสร้างไอเทมเนะ ส่วนที่ยากที่สุดก็คือการทำพิมพ์เขียวนี้แหละ...ตอนนี้คุณหาคนมาช่วยได้ที่คนแล้วละครับ คุณราฟ”

นายแวนหันไปหาเพื่อนที่เป็นช่างทำอาวุธมือฉมังในทีม ซึ่งยืนกอดอกอยู่ตรงมุมห้อง เจ้าหนุ่มมาดรีอกเกอร์ยกนิ้วโป้งขึ้นมาพร้อมกับยิ้มแผล่ง

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ตอนนี้รวบรวมพลคนเก่งๆ ได้เกือบสามสิบคนแล้ว ส่วนสถานที่ผลิตนะ ยัยไซเรนก็หาทำเลเหมาะๆ ในห้องใต้ดินของกองทัพอ่าน้ำที่ตั้งอยู่ตรงชานเมืองไกลๆ ได้แล้วละ กำลังพลของเราเองก็ไม่ค่อยหน้าไปกว่าเจ้าพวกนั้นหรอก ถ้าพวกมันเน้นปริมาณ ทางเราก็จะเน้นที่คุณภาพนี่แหละ”

“ซัวร์นะว่าไว้ใจได้” จู่ๆ สปริงก็แย้งขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเคลือบแคลง

“อ้าว! ทำไมพูดแบบนี้ล่ะยัยสปริง ฉันเคยทำให้ผิดหวังด้วยหรือ” ราฟแะปาก

“อยากจะบอกว่าประจำเลยละ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไอพวกก๊วนพลพรรคพ่อค้ากลุ่มเดียวกับนายนะ มันไม่น่าเชื่อถือเลยสักคนเดียว ครั้งก่อนไม่ใช่พวกนายหรือไงที่มาเล่นตุ๊กติกอะไรกับอีตาไลต์นิง จนถูกระเบิดรันทันและเหาะไปตามๆ กันนะ”

“อื! ชะ...ช่างชุดคู้ย่นกันนะ” ราฟเสียงไม่ออก “เรื่องในอดีตนะลืมๆ ไปบ้างก็ได้นะยัยบ้า เชื่อเถอะน่ารอบนี้ไว้ใจได้จริงๆ ถ้าขึ้นชื่อว่าเป็นผู้เล่นสายผลิต ไม่มีใครไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้หรอก อย่าลืมสิว่าถ้าพวกเราสร้างเรือเหาะขึ้นมาได้จริงๆ จะมีการปลดล็อกเหรียญความสำเร็จให้ผู้สร้างอย่างเราด้วย ซึ่งไอของแบบนี้เนะ เขาไปถอดเพิ่มคุณค่าให้ช่างผลิตไอเทมอย่างเราได้ดีนี่ล่ะ!”

“อ้อ...จะได้เอาไว้ใช้ตุ๋นชาวบ้านเขาได้ง่ายๆ ว่างั้น” สปริงหัวเราะหึ

“ว้าเว้ย มันไม่ใช่แบบนี้!”

เจ้าคนกวนยกมือขึ้นขยี้หัวแรงๆ คล้ายกับหาคำพูดมาได้แย่งยัยสปริง คนนี้ไม่ได้เลยสักนิด ทำให้พวกเพื่อนๆ ที่เหลือนั้นหัวเราะออกมาตามๆ กัน จนกระทั่งเป็นนายกันต์ที่ยกมือขึ้นปรามและเริ่มอธิบายแผนการต่อ

“ราฟพูดถูกแล้วละ ถ้าเป็นเรื่องการสร้างนะฉันว่าเราน่าจะใช้เวลาได้พอๆ กัน หรืออาจจะช้ากว่านิดหน่อยเท่านั้น ประเด็นตอนนี้อยู่ที่เราจะหาไอเทมมาใช้สร้างเรือเหาะได้เร็วกว่ารีเปลาเท่านั้นเอง”

ทุกคนค่อนข้างเห็นด้วย เพราะถ้าเทียบกำลังในการค้นหาไอเทมแล้วทางฝั่งนั้นที่มีกิลด์บาวาเรียนและวากาบอนด์นั้นนับได้ว่ามีกำลังในการค้นหา มากกว่าพวกเขาหลายเท่า ถ้าพวกไอเทมระดับ S ที่ดรอปจากบอสระดับสูง พวกเขาก็คงค้นหาได้ไวกว่า แต่ถ้าเป็นไอเทมระดับทั่วไปที่บางอย่างหาได้จากมอนสเตอร์ตามแผนที่ และจำเป็นจะต้องใช้เป็นจำนวนมากๆ ทางนั้นคงหาได้ไวอย่างน่าเหลือเชื่อเลยทีเดียว

“ถ้าเป็นไอเทมจีปาดะละก็ ทางฉันเองก็ติดต่อเส้นสายพวกพ่อค้าที่รู้จักกันในตลาดเอาไว้บ้างแล้วละ” เซราสเอ่ยขึ้นบ้าง “ฉันหาไอเทมพวกเหล็กหรือแร่ชนิดต่างๆ มาให้ได้พอประมาณในราคาที่ไม่โหดร้ายมากนักนะ ส่วนไอเทมระดับสูงขึ้นไปอีกชั้นสองชั้นนั้นก็พอจะหาให้ได้หรอก แต่ราคาค่อนข้างจะแพงอย่างพวกมิลลิเนียม คุณสนิ่วคนนั้นก็ลิสต์มาให้ว่าน่าจะใช้ราวๆ สามถึงสี่พันก้อนได้”

“สี่พันก้อน?!”

ทุกคนประสานเสียงกัน เพราะเป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่ามิลลิเนียมจัดว่าเป็นแร่ระดับสูงที่มีมักจะถูกใช้ในการสร้างไอเทมระดับ A ขึ้นไปทั้งนั้น ราคาตามท้องตลาดอยู่ที่ก่อนละสามหมื่นเหรียญเห็นจะได้ แล้วยิ่งต้องเอามาใช้เป็นจำนวนมากขนาดนั้น แค่คิดถึงตัวเลขหลักร้อยล้านทุกคนก็แทบจะหน้ามืดไปตามๆ กัน

“...เงินขนาดนั้นนะ มันจะไหวเหอะคะ”

แบ่งซักจะเริ่มเป็นห่วงกระเป๋าตังค์ของแฟนหนุ่มขึ้นมาจริงจังๆ ทว่าสำหรับกันต์ผู้เชี่ยวชาญในการหาเงินแล้ว จำนวนเงินขนาดนั้นดูจะไม่ใช่อุปสรรค

ของเขานัก

“ไม่ต้องห่วง ฉันหาทางหนีทีไรเรื่องนี้เอาไว้แล้ว ขอแค่หาของมาให้ได้ ก็พอ เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาเลย”

ทุกคนนิ่งเงียบ เพราะคิดกันเล่นๆ แล้ว แรมมีอิริทธิ์ที่ต้องใช้เงินราวๆ ร้อยยี่สิบล้านนั้น มันไม่ใช่ข้าวผัดกะเพราไก่ไข่ดาวตามร้านอาหารที่เดินมาสั่ง ใส่กล่องกลับบ้านแล้วเดินมารับเมื่อไรก็ได้หรอกนะ!

“แน่ใจนะว่าหาเงินให้ได้ทันจริงๆ” เซราสหรือตาลงแบบไม่มั่นใจนัก “ถึงฉันจะสนิทกับพวกพ่อค้าที่มีเส้นสายใหญ่โตในตลาด แต่พวกนี้นะเขี้ยวมากนะ ถ้าไปสั่งซื้อแล้วมาเปลี่ยนใจทีหลังเรื่องคงไม่จบง่ายๆ แคการขอโทษนะ”

“ไม่ต้องห่วงเพื่อน ไปสั่งของไว้ได้เลย คุณสโนว์บอกว่าต้องใช้อะไรบ้าง ก็จัดไปตามนั้นซะ”

แม้ฟังแล้วยากจะเชื่อ แต่สปริงก็หันมาพยักหน้ายืนยันให้สามีวางใจได้ ถึงตรงนี้เซราสก็ถอนใจยาวๆ และคิดว่าหากเป็นเทพอสูรสายฟ้าแล้วละก็...มันคงเป็นไปได้จริงๆ นั่นละ

“ถ้างานก็ตัดปัญหาเรื่องไอเทมจีปาถะที่ต้องใช้จำนวนมากๆ ในการผลิตไปได้เลย” กันต์ถอนใจ “ทีนี้ก็คงเหลือแค่ไอเทมระดับ S ที่ต้องใช้งานจริงๆ เท่านั้น”

“แล้วคุณสโนว์คนนั้นเขาบอกนายมารียังล่ะว่า ในการสร้างเรือเหาะ มันต้องใช้อะไรบ้าง”

เป็นเคียวร่าที่ถามขึ้นมาบ้าง ซึ่งกันต์ก็พยักหน้าอีกครั้ง

“บอกมาแล้วละ” กันต์พูดพลางเปิดหน้าต่างข้อมูลอีกบานขึ้นมา และผลักมันไปให้ทุกคนเห็น “นี่ก็คือไอเทมทั้งหมดที่เราต้องไปช่วยกันค้นหาจำนวนที่แน่ชัดก็สิบสี่ชิ้น...ซึ่งก่อนจะดูพวกนายทุกคนก็ทำใจกันเอาไว้บ้างล่ะ เพราะฉันบอกเอาไว้ก่อนเลยว่า งานนี้เหนื่อยหนักแน่ๆ”

คำเตือนที่ฟังแล้วไม่ค่อยรื่นหูนักทำเอาทุกคนมองหน้ากันตาปริบๆ กระทั่งได้รับหน้าต่างข้อมูลที่มีรายการไอเทมที่ต้องตามล่า รวมไปถึงชื่อของบอสเจ้าของไอเทมเหล่านั้นด้วยแล้ว มันก็เพียงพอที่จะทำให้ทุกคนต้องเบิก

ตาโตเท่าไข่ห่านกันเลยทีเดียว!

“จะบ้าเหรอ!”

ทั้งราฟและเคียว่าประสานเสียงกันดังลั่น ขนาดเทพอสูรอีกสองคนพอได้เห็นรายชื่อของบอสเหล่านั้นแล้วยิ่งถึงกับอึ้งจนต้องหันมามองหน้ากันเลยทีเดียว

“ทั้งมังกรเลนเทียร์ ทั้งดูราฮัน ไหนจะแบล็กโจ๊กเกอร์อีก ไอ้พวกนี้มันบอสสุดโหดทั้งนั้นเลยนะ” เคียว่าร้องเสียงหลง “ถึงบางตัวจะเป็นบอสตัวเก่าๆที่เคยโผล่มาแล้วในช่วงเบต้าเทสต์ก็เถอะ แต่พอมาถึงแพตช์ที่สามเนี่ย เขาก็อัปเกรดให้เลเวลของมันพุ่งทะลุ 80... ไมสิ ตอนนี่ตีไม่ตีทะลุ 100 ไปไกลโขแล้วด้วยซ้ำไป”

“จะ...จริงด้วย” ราฟเบะปาก “ถึงฉันจะไม่เคยไปล่าไอ้พวกนี้ซะนะ แต่ก็พอจะได้ยินจากปากลูกค้าเลเวลสูงๆ ที่ออกไปล่าบอสพวกนี้มาบ้าง ฉันบอกเลยนะเพื่อน ว่าบอสที่พูดมานี้โหดจนถึงขนาดยังไม่มีใครเคยเอาชนะมันได้มาก่อน แล้วนี่นายลิสต์ไว้ตั้งกี่ชื่อกันพะ... ลี ห่า หก เจ็ด แปดชื่อ นี่เราต้องล่าบอสกันแปดตัวเชียวนะเว้ยเฮ้ย จะบ้าไปแล้วหรือไงวะ!”

กันต์คาดไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าจะมีเสียงโวยวายคัดค้านมาจากเพื่อนๆ เพราะตอนที่ได้รับรายชื่อไอเทมที่ต้องล่าพวกนี้มาจากสโนว์ เขาเองก็แทบจะตาลงนอกมาจากบ้าเลยเสียวละ

“ไอเทมบางชิ้นก็พอจะหาได้จากบอสตัวอื่นที่ไม่ได้โหดขนาดนั้นนะครับคุณโลสต์” เป็นเรื่องนี้ที่เอ่ยขึ้น “ผมเองก็พอจะเข้าใจว่าบอสบางตัวมันครอบงำไอเทมที่ตรงกับในลิสต์ของพวกเราที่เดียวสองสามชิ้นเลย แต่ว่าถ้าเราอมเสียเวลาสักหน่อย ลองแยกไปล่าบอสที่อ่อนแอกว่านี้ อาจจะง่ายกว่าก็ได้ล่ะครับ”

“ใช่ มันคงจะง่ายกว่าจริงๆ แต่นายการันตีได้มั๊ยว่าจะทำให้เราสร้างเรือเหาะได้เร็วกว่าเจ้าพวกนั้นจริงๆ”

คำย่อนของกันต์นี่เองที่ทำให้นายแวนต้องชะงักไป

“ฉันเองก็คำนวณทุกอย่างออกมาอย่างถี่ถ้วน หากความเป็นไปได้ทั้งหมดแล้วละ ซึ่งไอ้แบบนี้เนี่ยเร็วและทรงประสิทธิภาพที่สุด พวกนายต้องไม่

ลึมนะว่าทางนั้นเองก็มีศิโยไอเทมที่จะขึ้นไปหาเกาะลอยฟ้าด้านบนได้เหมือนกัน...มันเป็นการแข่งกับเวลาแล้วละตอนนี้ ถ้าพลาดเพียงนิดเดียวก็คงตามหลังพวกนั้นไปหลายก้าว ซึ่งฉันจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนชิงตัดหน้าขึ้นไปยึดพื้นที่บนเกาะนั้นได้ก่อนพวกเราโดยเด็ดขาด”

ทุกคนรู้ดีว่านั่นเป็นเป้าหมายหลักของพวกเขาในตอนนี หากคิดจะจบเกมนี้ให้ได้เป็นกลุ่มแรกจริงๆ การยึดตำแหน่งเกาะลอยฟ้าและชิงสำรวจหาเวสต์เนื้อเรื่องให้ได้ก่อน ย่อมกุมความได้เปรียบเอาไว้เป็นอย่างมาก และทุกคนเองก็ยอมรับว่ากองกำลังใหญ่ที่มีผู้นำชั้นยอดอย่างคิวดคุมอยู่นั้น ทรงประสิทธิภาพแค่ไหน

“แต่จะให้สู้หมดนี้ก็ไม่ไหวหรอกนะไลต์นิง” สปริงถอนใจ “นายคำนวณเวลาเอาไว้แค่ไหนล่ะสำหรับการสร้างเรือเหาะในครั้งนี้นะ ฉันบอกตรงๆ นะว่ากว่าจะเดินทางไปถึงบอสได้ครบหมดทั้งแปดตัว อย่างเร็วก็ราวๆ สองหรือสามเดือนเลยเชียวนะ...จากความคิดของฉันแล้วช่วงเวลาสามเดือนเนี่ย มันพอสำหรับ...”

“สำหรับกลุ่มนั้นที่จะสร้างเรือเหาะและบินตัดหน้าขึ้นไปก่อนเราได้แล้วใช่ไหมล่ะ”

กันต์ตอบประโยคให้ ราวกับจะสื่อว่าเขาเองก็คำนวณไว้แล้วเช่นเดียวกัน

“ฉันคิดเอาไว้แล้วล่ะว่า เราจะใช้เวลาราวๆ สองเดือน”

“ในการล่าบอสหอค่ะ” แบ่งถาม

“เปล่าครับ สำหรับการสร้างเรือเหาะ สองเดือนนี่คืออย่างช้าที่สุดแล้ว”

“จะบ้าเหรอ!”

เป็นอีกครั้งที่ราฟและเคียว่าต้องตะโกนออกมาดังลั่น

“ถ้าจะสร้างเรือเหาะขึ้นมาจริงๆ อย่างต่ำๆ ก็ต้องใช้เวลากันเดือนนึงเลยนะเว้ยไอ้บ้า นั่นหมายความว่าเรามีเวลาล่าบอสกันแค่เดือนเดียวเท่านั้น ต่อให้เป็นพวกเทพอสูรก็ไม่ไหวหรอก บอสแต่ละตัวมันต้องผ่านทั้งดันเจี้ยนปริศนา บ้างต้องทำเวสต์เพื่อปลดล็อกเนื้อเรื่องอีก”

“ใช่ๆ ฉันเห็นด้วยกับราฟนะ” เคียว่าเสริม “บอสตั้งแปดตัวนะ ฉันว่า

สองเดือนนี้จะลาได้ครบรีเปลา่ก็ยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำ”

กนต์เลือกที่จะยิ้มกับการโต้แย้งพวกนั้น ก่อนขู้นิ้วขึ้นมา

“ถึงได้บอกไว้ว่าถ้าเป็นคนอื่นน่าจะคงเป็นไปไม่ได้หรอก แต่ถ้าเป็นพวกเราละก็สบายมาก”

“หมายความว่าไง” ราฟหรือตาลง

“เราจะแยกย้ายกันออกไปล่าบอส โดยที่พวกเทพอสูรอย่างฉันจะเป็นแกนหลัก แยกออกไปเป็นสามทาง แบ่งทีมช่วยกันล่าบอสคนละแรง แค่นี้ก็ทუნเวลาในการล่าบอสไปได้เยอะเลยใช่ไหมล่ะ”

รอบนี้ทุกคนนั่งเงียบไปตามๆ กัน จะมีก็เพียงเทพอสูรอีกสองคนที่ยกมือขึ้นกุมขมับราวกับนึกผู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเพื่อนจอมวางแผนจะต้องมาไม่นี้ อย่างไรก็ตามไม่ต้องสงสัยกันเลยทีเดียว ซึ่งทั้งราฟและเคียวาก็กำลังจะอ้าปากค้าง แต่กนต์ก็ไวพอบ ยกมือปรามเอาไว้ได้ทัน

“พวกนายสองคนเองก็ช่วยเลิกแหกปากประสานเสียงใส่ฉันทีเถอะ” ว่าแล้วก็ถอนใจ “นี่เป็นวิธีเดียวที่พวกเราจะได้ล่าไอเทมได้เร็วพอๆ กับเจ้าพวกนั้น เชื้อสี อีกอย่างบอสหลายๆ ตัวที่มีชื่ออยู่ในลิสต์นั้นก็ล้วนเป็นบอสที่พวกฉันเคยล่ามาก่อนในช่วงเบต้าเทสต์ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นพวกเราวิธีรับมือบอสพวกนี้เป็นอย่างตืออยู่แล้ว”

ฟังแล้วก็อึ้ง เพราะไอสิ่งที่หมอนี่พูดออกมามันช่างเหมือนกับการบอกให้หมดไปสู้อกับข้างไม่มีผิด

“นายคงจะรู้ใช่ไหมว่าล่าฟังแค่พวกเราทุกคนในห้องนี้รวมตัวกัน ก็สู้กับบอสพวกนี้ได้ยากมากแล้ว แต่นายจะบอกให้พวกเราทอนกำลังให้น้อยลงแล้วไปเผชิญหน้ากับเจ้าบอสระดับร้อยกว่าๆ เนี่ยนะ”

เคียว่าถามย้า ซึ่งมันก็เรียกรอยยิ้มกวนๆ จากเทพอสูรสายฟ้าได้เป็นอย่างดี

“ใช่ ฉันจะทำแบบนี้”

“โอเค...”

มันไม่ใช่การรับคำ แต่มันคือการประชิดจากท่านผู้นำแห่งวินด์เซ่ เธอ

ก็พอจะรู้ว่าอีตาไลต์นี่นั่นค่อนข้างบ้าบิ่นแล้วก็ชอบวางแผนอะไรหลุดโลก... แต่ไอ้รอบนี้มันก็ออกจะทะลุจักรวาลเกินไปหน่อย

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่าเคียร์ว่า ไม่ใช่มีแค่เจ้าบอสพวกนั้นหรอกนะที่อัปเกรดฝีมือขึ้นไปได้นะ” กันต์เอ่ยขึ้น รอยยิ้มของเขานั้นแฝงความเจ้าเล่ห์เอาไว้ “แต่พวกเราเทพอสูรเองก็อัปเกรดตัวเองขึ้นมาจากช่วงเบต้าเทสต์เหมือนกัน ถ้าคิดว่าก่อนหน้านี้พวกเราปล่อยฝีมือมาเต็มที่แล้วละก็ ผิดถนัด พวกเรายังกักพลังเอาไว้ในตัวอีกมาก...จริงมั้ย”

สิ้นประโยคสุดท้ายนั้น กันต์หันไปมองเพื่อนเทพอสูรทั้งสองคนเพื่อเป็นการขอคำยืนยัน ซึ่งทั้งคู่ก็ต่างไม่ได้พูดอะไร แต่กลับยิ้มรอยยิ้มที่มากด้วยเล่ห์กลไม่ต่างกัน เป็นคำตอบที่แสนชัดเจนจนทำให้ทุกคนต้องเปลอกสีนน้ำลายอย่างยากลำบาก

แค่นี้พวกพี่ท่านก็เก่งกันจะแยะแล้ว

ยังมีพลังที่กักเอาไว้อีกหรอเนี่ย!

“เพราะฉะนั้นเราจะแบ่งกันออกเป็นสามทีมอย่างที่ฉันว่าเอาไว้ คงไม่มีใครมีปัญหาอะไรสินะ”

ไม่มีใครโต้แย้ง หรือจะบอกว่าถูกทำให้ได้แย้งไม่ได้ก็ไม่ผิดนัก

“โดยที่ทีมแรกจะเป็นฉัน คุณแบ่ง เคียร์ว่า แล้วก็คุณนี่น่า มุ่งหน้าไปทางตะวันตกกัน” กันต์อธิบายต่อ “ทางฉันอาจต้องใช้จำนวนคนที่ถือการ์ดมหาเวทเยอะหน่อย เพราะว่าเราต้องล่ากันอย่างน้อยๆ สี่ตัว อีกอย่างคุณนี่น่าเองก็อาจโดนเจ้าพวกผู้ถือครองการ์ดมหาเวทคนอื่น ๆ เล่นงานอีกก็ได้ เพราะฉะนั้นอยู่กับฉันกับคุณแบ่งไว้ก่อนน่าจะดีกว่า...คงไม่มีปัญหาอะไรกับคุณนี่น่า”

กันต์หันไปถามสาวน้อยร่างบางที่นิ่งเสียบมาโดยตลอด ซึ่งเธอก็เพียงพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย ไม่มีทั้งปากเสียงและคำถามใดๆ ทั้งสิ้น

“แหม...ทีมนายมีแต่สาว ๆ ทั้งนั้นเลยนะไลต์นี่ง ร้ายนะแก”

เจ้าราฟแซวเสียงใส ซึ่งมันก็ทำให้กันต์ต้องเลิกคิ้วขึ้น

“ฉันจัดทีมตามความเหมาะสมของแผนการต่างหาก หรือถ้านายมีปัญหานัก อยากรจะมาอยู่ทีมเดียวกับฉันมั้ยละ เผื่อจะได้มีสาว ๆ ล้อมวงแบบนี้

บ้าง”

“เกรงใจวะ!” ราฟแย้งทันควัน “ฉันมันพวกผู้เล่นสายผลิตนะไว้วัย แกจะเอาฉันไปให้พวกบอสมันเชือดทิ้งหรือไง”

กัณฑ์หัวเราะหึ แม้วบหนึ่งจะแอบเห็นแบ่งหันมาหรือตามองคล้ายกับจะเคลือบแคลงใจเรื่องที่เขางงใจจัดให้ทีมของตัวเองมีแต่สาว ๆ ทั้งนั้น (โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีเคียวรำที่ถูกตราหน้าว่าเป็นกิ๊กของเขายู่ด้วย) ซึ่งเจ้าคณกวนก็หันมายิ้มหน้าเป็นให้ จนทำให้แฟนสาวเมินหน้าหนีไป

“แล้วทีมของผมน่ะครับคุณไลต์” เรนนี่ถามขึ้นมาบ้าง

“ทีมของนายจะต้องลงไปนะเรนนี่ ถึงจะต้องรับมือบอสแค่สองตัวเท่านั้น แต่ที่นั่นมีปริศนามากมายในดันเจี้ยนให้ไข นายอาจต้องไปจุ่มปีกอยู่ในนั้นนานเลยซีวะละ แถมดันเจี้ยนที่เราเคยไปกันก่อนหน้านี้ก็เปลี่ยนหน้าตาไปมากแล้วด้วย นายคงไม่มีปัญหาอะไรสินะ”

“เคลียร์ปริศนาในดันเจี้ยนนี้ของถนัดผมอยู่แล้วละครับ” เรนนี่ยิ้มรับ

“อ้อ ฟ้าเองก็อยู่ที่ทีมของนายด้วย ความสามารถสแกนของเธอดังคงจะช่วยนายได้เยอะเลยละ”

กัณฑ์พูดพลางมองไปยังร่างของสาวน้อยน่ารักที่นั่งอยู่ข้างๆ เรนนี่ ฟ้าจัดแจงฉีกยิ้มกว้างให้พี่ชายเห็นทันที ทำให้เขาอดเอ็นดูจนยกมือขึ้นโยกศีรษะเธอไม่ได้

“แล้วก็นายคงสบายอยู่หรือเรนนี่ นอกจากฟ้าแล้ว ทีมนายยังมีสาวกับไซเรนไปช่วยอีกแรงด้วยนะ”

จู่ๆ ร่างของนายแว่นก็เป็นอันชะงักก็กั ดวงตาคู่สวยนั้นค่อยๆ เคลื่อนมามองเพื่อนรักทันที

“เดี๋ยวนะครับ เมื่อกี้เหมือนหนูผมจะผาด...คุณไลต์บอกว่า นอกจากฟ้ากับน้องสา ยังมีคุณไซเรนอยู่ในทีมของผมด้วยงั้นหรือครับ”

“อ้อ ได้ยินไม่ผิดหรอก ผู้นำของเผ่าออนดิน ไซเรน หนึ่งเดียวคนนั้นแหละ...หรือถ้าจะยังไม่ชัดเจน ฉันก็หมายถึงคุณหมอเคียวคนนั้นนั่นแหละ”

เหมือนกับถูกกดปุ่มหยุดด้วยรีโมตไม่มีผิด เรนนี่นิ่งค้าง ดวงตาคู่จ้องมอง

นายกันต์เขมิง รู้สึกเหมือนตัวเองถูกแกล้งไม่มีผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตอนนี้มีรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเจ้าตัวแสบ

“นี่คุณจงใจให้มันเป็นแบบนี้ตั้งแต่แรกใช่ไหมครับคุณโล่”

“พูดเรื่องอะไรฉันไม่เห็นจะเข้าใจเลย ฉันแค่จัดทีมให้ตามความเหมาะสมของแผนการเท่านั้นเอง ฉันทำอะไรผิดทั้งนั้นหรือเพื่อน”

คำถามจงใจยวนยั่วทำให้เรนนีต้องเบะปาก

“ก็น่าสนุกดีนะคะพี่ ไม่เห็นจะเป็นไรเลย พี่ศึยก็เก่งออก ต้องมาช่วยพวกเราได้มากเลยละคะ”

ฟ้าเขย่าแขนของพี่ชายไปมา ทำเอาเรนนีไม่รู้จะโต้แย้งอะไรได้ แน่นนอนเขารู้สึกว่ามีบางอย่างแอบแฝงอยู่ในการจัดทีมครั้งนี้ ซึ่งสปริงที่นั่งอยู่ข้างๆ ต้องกลั่นเสียงหัวเราะอย่างเอาเป็นเอาตายเลยทีเดียว ทำเอานายแวนหันไปจ้องดูโล่

“ส่วนที่มที่สุดท้ายก็ให้สปริงนำไปทางตะวันออกนะ” กันต์พูดต่อแบบไม่ใส่ใจ “ที่นั่นจะมีเธอ เซราส คุณมินต์ คุณคิตตี้ แล้วก็คุณวุ้นไปช่วยด้วยอีกแรง บอสทางนั้นถึงจะมีแค่สองตัว แต่ก็ค่อนข้างอันตราย ฉันถึงให้ทีมเธอมีผู้เล่นธาตุที่หลากหลายหน่อย คงจะไหวสินะ”

“อ้อ สบายมาก ถ้ามีฉันกับวินอยู่ละก็ไม่ต้องห่วง เราจะแหงกให้อยู่หมัดเลย”

สปริงดูจะไม่มีปัญหาอะไร ในเมื่อเธอจะได้เดินทางไปด้วยกันกับสามี ขณะที่เพื่อนร่วมทีมคนอื่น ๆ ถึงแม้จะไม่ได้สนิทสนมกันเท่าไรนัก แต่ด้วยความที่เธอเป็นพวกเข้ากับคนอื่นได้ง่าย เรื่องนั้นเลยไม่ใช่ปัญหาอะไร

“เยี่ยมมาก” กันต์ยิ้มรับ “ตอนนี้คุณวุ้น คุณมินต์ แล้วก็คุณคิตตี้จะไปรออยู่ที่บลูสกาย เมืองหลวงของวินด์เซ่แล้ว ฟรุ้งนี่พวกเธอรีบตามไปสมทบในตอนนี้เข้าเลยก็แล้วกัน แล้วนายด้วยนะเรนนี...แฟนของนาย เอ๊ย! ขอโทษที ฉันหมายถึงคุณหมอคีน่าะ ปลีกตัวไปรออยู่ที่วาช เมืองชายแดนทางใต้แล้ว ฟรุ้งนี่เข้าก็รีบไปหาซะละ อย่าปล่อยให้เธอรอนานนัก”

เรนนีหันไปถลึงตาใส่เพื่อนรักทันที แน่นนอนว่าไม่ทำให้เจ้าคนกวนลำนึก

แต่อย่างไร ทั้งยังเรียกรอยยิ้มกวนๆ ให้ฉีกกว้างขึ้นมาได้อีกด้วยซ้ำไป

“เอาละ ส่วนเรื่องรายละเอียดของบอสที่พวกนายจะต้องไปล่า แล้วก็นำข้อมูลจำเป็นต่างๆ ฉันจะส่งแยกให้แต่ละคนไป พรุ่งนี้พวกนายรีบเดินทางไปยังจุดนัดหมายของแต่ละทีม แล้ววางแผนกันเองว่าจะเอาอย่างไรต่อไป โอเคมั๊ย”

คำถามกวนกว้างนั้นทำให้พวกเพื่อนๆ พักหน้ารับด้วยรอยยิ้มที่ดูจะเจื่อนๆ ไปสักนิด อาจเป็นเพราะว่าภารกิจนับจากนี้เป็นต้นไปค่อนข้างสาหัสทีเดียว แถมจะเป็นอีกครั้งที่เหล่าเทพอสูรนั้นต้องแยกกันไปคนละทาง

“จากนี้ไปพวกเราเองก็คงไม่ได้เจอหน้ากันใน EO ไปพักใหญ่เลยละ แต่เราจะติดต่อกันตลอดเวลา ถ้าหากมีอะไรไม่ชอบมาพากล ให้รีบกลับมาเจอกันที่นี่ก่อนเป็นอันดับแรก แล้วก็สปริง เรนนี่...” พูดแล้วเขาก็หันจ้องมองเพื่อนทั้งสองด้วยสีหน้าจริงจัง “...ระวังไอ้พวกผู้ถือครองการ์ดคนอื่นๆ ไว้ให้ดีละ มีโอกาสสูงมากที่พวกเราจะโดนดักโจมตี ถ้าเจอกันรอบนี้จริงๆ ละก็ ไม่ต้องเกรงใจพวกมันแล้วนะ”

ได้ยินแบบนี้แล้วเทพอสูรทั้งสองคนก็พักหน้ารับทันที เห็นดังนั้นแล้วกันตึ้งยิ้มและผายมือทั้งสองข้างออกมา

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นวันนี้ก็พักผ่อนกันให้มากๆ นะ ใครมีอะไรจะปรึกษากันหรือติดค้างอยู่ ก็รีบๆ คุยให้เคลียร์ก่อนแยกย้ายเดินทางไปที่แล้วกัน นับจากนี้อีกหนึ่งเดือนพวกเราจะกลับมารวมตัวกัน พร้อมกับไอ้เทมทุกชิ้นที่จะเอามาสร้างเรือเหาะ ตกลงนะ”

“รับทราบ!”

ทุกคนประสานเสียงอย่างกระตือรือร้น หลายๆ คนเองก็คล้ายกับจะตื่นเต้นกับภารกิจนี้อยู่ไม่หยอก แม้มันจะอันตรายและต้องแข่งกับเวลาเป็นอย่างมาก แต่ปฏิเสธไม่ได้อีกเช่นกันว่า ความท้าทายนั้นมันก็น่าสนุกไม่เลว!

“ถ้าจั้นทุกคนก็...เลิกแถวได้”

“เฮ้!”

เจ้าพวกตัวกวนทั้งหลายจงใจรบมือกันสามทีและตะโกนดังๆ จนทำให้นายกันตอดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ แน่نونว่าพอได้รับข้อมูลและ

เป้าหมายของภารกิจมาแล้ว ทุกคนก็หันมาคุยกันอย่างออกรสออกชาติเลย ที่เดียว หลังจากต้องนั่งอุดหนุนอยู่ในเมืองมาเสียตั้งนาน การผจญภัยครั้งใหม่ก็ มาเคาะประตูหน้าบ้านของพวกเขาเสียที

“ไม่มีใครคิดจะแยกย้ายกันขึ้นไปนอนเพื่อพักผ่อนเก็บแรง

พวกเขาต่างหันไปสังขมนและเครื่องดื่ม เพื่อวางแผนและลงความเห็น กันว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี เห็นแล้วกันตึกก็ต้องยืมข้า

“ต้องแยกกันไปเป็นกลุ่มๆ แบบนี้ที่มพวกเราเองก็คั่งเหงาๆ กันไปบ้าง นะคะ”

เป็นแบ่งที่ทักขึ้นมา ทำให้กันตึกต้องหัวเราะหึ

“ก็นั่นสินะครับ หนึ่งในเดือนที่จะถึงนี้ผมคงคิดถึงภาพแบบนี้ไม่น้อย เหมือนกัน”

กันตึกพูดแล้วก็จ้องมองพวกเพื่อนๆ ที่ต่างพร้อมใจกันนั่งอยู่ในร้าน สวีตเนสตามมุมโปรดของตัวเอง จนแทบจะกลายเป็นภาพที่คุ้นเคยสำหรับเขา ไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

“แล้วพวกเราจะละคะกันตึก จะออกเดินทางกันตอนไหน” แบ่งถามขึ้น

“ก็...สักหกโมงเช้าเราออกจากเมืองกันได้เลยละครับ ใช้วอร์ปเกต เดินทางไปที่ มัวร์ เมืองชายแดนตะวันตก คงต้องใช้บริการวอร์ปเกตของ บลูดกาย เมื่อเวลาไปซื้อไอเทมจำเป็นที่เมืองหลวงหน่อยก็ไม่เสียหายนัก...เธอ โอเคที่จะเข้าเมืองหลวงใช่ไหม เคียร์รา”

ว่าแล้วก็หันไปถามอีกความเห็นจากท่านผู้นำแห่งวินด์เซ่ ซึ่งตอนนี้ใช้ โควตาโดรงงานจากกองทัพลมมาทำภารกิจที่นี้ด้วย แนนอนว่าเธอยื่นใบลา ไปแบบนั้นแล้ว การโผล่หน้าไปเมืองหลวงอีกย่อมไม่ค่อยเหมาะนัก

“อยากทำอะไรทำไปเถอะ เดี่ยวฉันสวมเสื้อผ้าปลอมตัวเข้าไปได้”

คำตอบจากท่านผู้นำแห่งลมเรียกรอยยิ้มเล็กๆ จากกันตึกได้

“ส่วนราฟ นายเองก็รีบตามไปประสานงานกับคุณสโนว์เข้าละ ตอนนี เธอเดินทางไปรอที่เซฟเฮาส์ในวาซแล้ว อย่าไปสายแล้วทำให้คุณเธอเขา อารมณ์เสียละ” กันตึกหันไปพูดกับราฟ

“หะอะ! ฉันนะไม่เคยทำอยู่แล้ว แต่ยัยนั่นสิไม่แน่!”

กันต์เพียงหัวเราะขำ นึกรู้อยู่แล้วจะว่าเราคงต้องหัวหมุนกับความเอาแต่ใจของสโนว์อย่างไม่ต้องสงสัยเลย

“ถ้าฉันก็ตามนั้นละ” ว่าแล้วเขาก็หันมาสบตากับแบ๊ง “ยังไงคุณแบ๊งก็ไปพักผ่อนก่อนเถอะครับ จะได้เก็บแรงไว้สำหรับลุยพรุ่งนี้ด้วย งานนี้จะมีไอกับยัยลามี่ไปด้วย เพราะฉะนั้นคงเหนื่อยกว่าเดิมแน่”

“ก็นั่นสินะคะ” แบ๊งหัวเราะคิกคัก

“แล้วคุณแบ๊งนะ...”

ตื๊ตติตติตติตติ!

ทว่าระหว่างที่คุยกันอยู่นั่นเอง จู่ๆ ก็มีเสียงเตือนเหมือนกับเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์รุ่นโบราณดังขึ้นมาจากกันต์ต้องเลิกคิ้วขึ้น เขานึกประหลาดใจที่ในช่วงเวลาตื่นแบบนี้ยังมีใครติดต่อมาหาอีก กันต์จึงยกมือขึ้นเป็นเชิงขอโทษกับแฟนสาวเพื่อขอแยกตัวออกมารับสาย

กันต์เดินแยกออกมาเพราะเสียงของพวกเขา นั่นคุยกันแซ่กันไปแล้ว
“เจ้ากานต์ติดต่อมาอีกหรือไง”

เขาเองก็คิดว่าน่าจะเป็นน้องชายเท่านั้นที่กล้าพอจะโทร. มาหาในเวลาแบบนี้

แต่มันไม่ใช่เลย ทันทีที่เปิดหน้าต่างสื่อสารขึ้นเพื่อตรวจสอบว่าใครคือคนที่ติดต่อมา เพียงได้เห็นชื่อ ดวงตาสีสนิมเหล็กก็เปิดกว้างขึ้น

นอกจากจะไม่ใช่น้องชายแล้ว ยังเป็นคนที่เขาไม่คาดคิดว่ากล้าโทร. มาหาอีกด้วย

“ไอ้เจ้าหมอนี่...”

กันต์ถึงกับพึมพำขึ้นมา ทว่ายังไม่ทันจะได้กรับสาย จู่ๆ สัญญาณเรียกเข้านั้นก็ตัดหายไป กลายเป็นเพียงตัวหนังสือข้อความถูกส่งมาแทน ซึ่งมันก็ยังทำให้กันต์ต้องเลิกคิ้วขึ้นอย่างประหลาดใจ

“กันต์คะมีอะไรรีบเล่า ใครติดต่อมาหะอะคะ”

แบ๊งที่เห็นว่าแฟนหนุ่มดูจะนิ่งงันไปเอ่อยกคิ้วขึ้น กันต์ชะงักเล็กน้อยและ

รีบหันไปยิ้มให้

“ไม่มีอะไรหรอกครับ พอดีว่ามีเพื่อนติดต่อมานะ”

พูดแล้วก็โบกมือเหยื่อยๆ ซึ่งพอเห็นดั่งนั้นแล้ว แ beng จึงไม่ได้ใส่ใจเท่าไรนัก ขณะที่นายกันต์หันกลับมาจ้องมองข้อความที่ได้รับใหม่ มีรอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้นมาบนใบหน้าคมคายในที่สุด

“เพื่อนที่ไม่คิดว่าจะกล้าโทร. มาในเวลานี้เสียด้วย”

ห่างออกไปจากเมืองวินด์มิลล์ไม่มาก ท่ามกลางแสงจันทร์ยาม
ค่ำคืนที่พอจะสาดส่องให้เห็นทิวทัศน์ภายในป่า บริเวณน้ำตกติดกับถ้ำที่เป็น
รังของหมูป่า สายลมเย็นสบายพัดกระทบร่างสูงของชายหนุ่มที่ยืนอยู่บน
ยอดน้ำตกเพียงลำพัง ดวงตาของเขานั้นเงยขึ้นจ้องมองท้องฟ้าที่เปิดจนเห็น
หมู่ดาวแสงงดงามได้อย่างชัดเจน

ร่างสูงนั้นสวมเสื้อคลุมชุดปกปิดใบหน้าเอาไว้ แม้กระนั้นก็ยังคงเฝ้า
มองหน้าปัดนาฬิกาดิจิตอลด้วยหางตาอยู่ตลอดเวลา เป็นท่าทางของคนที่ไม่
เฝ้ารออะไรบางอย่างอยู่

และท่ามกลางเสียงน้ำตกที่ไหลลงมาชวนให้ฟังเสนาหุ จู่ๆ ก็มีเสียง
ฝีเท้าดังขึ้นมาจากด้านหลัง ดวงตาสีม่วงคู่สวยภายใต้ชุดที่คลุมศีรษะอยู่นั้น
เหลือบกลับมามอง กระทั่งได้เห็นใครบางคนเดินเข้ามาหาจากเงามืด เพียง
เท่านั้นเองเขาก็เผยรอยยิ้มอย่างพอใจ

“นี่กว่านายจะปล่อยให้อันรอนานกว่านี้เสียอีกนะ”

ร่างสูงที่ยืนอยู่หน้าผาน้ำตกเอ่ยกลับหัวเราะ ทำให้ผู้มาใหม่ที่เดินเข้า
มาด้วยฝีเท้าคงที่งใจหยุดเว้นระยะห่างจนเกิดช่องว่างที่แสดงออกถึงความ
ไม่ไว้ใจชัดเจน

“ฉันต่างหากที่ต้องพูดคำนั้น ไม่คาดคิดเลยด้วยซ้ำว่านายจะกล้าติดต่อ
มาหาฉันในเวลาแบบนี้ได้...คิ๋ว”

ลึนเสียงทักทายนั้น ร่างในชุดคลุมก็หัวเราะหึ ก่อนค่อยๆ ดึงชุดออก
มาจากศีรษะ เผยให้เห็นเรือนผมสีชาวยาวระต้นคอสะท้อนกับแสงจันทร์

ดวงตาสีม่วงนั้นสบจ้อง เขาแยมรอยยิ้มกว้าง

“ส่วนฉันเองก็คงต้องประหลาดใจยิ่งกว่าที่นายยอมเข้ามาพบตามคำเชิญแบบนี้ กันต์...ไม่สิ ตอนนี่คงต้องเรียกนายว่า โลตี่นี่สิ ลินะถึงจะถูก”

คำย้อนที่บ่งบอกถึงชั้นเชิงในระดับไม่ต่างกันนั้นทำให้ผู้มาใหม่ต้องขยับยิ้มตรงมุมปาก ดวงตาสีลึกลับเหลือสองประกายจริงจังให้เห็น แม้จะย่นนึ่งในท่าสบายๆ แต่ก็รู้สึกได้เลยว่า เทพอสูรสายฟ้าในตอนนี่ไร้ซึ่งจุดบอด จะเรียกว่าเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้ทุกเวลาก็ว่าได้

“ใจเย็นๆ ก่อนโลตี่นี่งั้น วันนี้ฉันไม่ได้ติดต่อนายเพื่อจะชวนทะเลาะหรอกนะ ยังไงก็ช่วยลดแรงกดดันลงจะขอใจมากๆ เลยละ”

คิ้ว ชายผู้เป็นหัวหน้าของสมาคมนักล่ายังคงความสงบเยือกเย็นที่เป็นเอกลักษณ์เอาไว้ เขาเพียงยกมือขึ้นปราม แสดงท่าที่เป็นมิตรออกมาให้เห็น แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลที่จะทำให้เทพอสูรสายฟ้าลดการระวังตัวลง

“ฉันเองก็พอรู้ว่านายคงไม่บ้าบิ่นถึงขนาดมาทำสู้ในเวลาแบบนี้หรอก” กันต์พูดยิ้มๆ “แล้วก็คงไม่โง่ขนาดเอาคนมาดักล้อมฉันเอาไว้รอบๆ ด้วย เพราะนายคงจะรู้ดีอยู่แล้วลินะว่ามันเปล่าประโยชน์ที่จะทำแบบนี้ อีกอย่างฉันไม่คิดว่าเราจะอยากเปิดสงครามนอกรอบกันเท่าไร จริงมั๊ย”

กันต์แย้งกลับ เขายิ้ม แต่แฝงไปด้วยอันตราย

ซึ่งคิ้วเองก็ระมัดระวังในส่วนนี้เป็นอย่างดี

“ฉันไม่โง่พอจะไปทำทนายพวกนายในเวลาแบบนี้หรอก” คิ้วพูด “อีกอย่าง ถ้าทำแบบนี้มันย่อมไม่ดีกับพวกเราทั้งสองฝ่าย และอาจรวมไปถึงการทำเคสดีเนื้อเรื่องเพื่อจบเกมนี้ด้วย อย่าลืมนะสิว่าพวกเราแบกความหวังของผู้เล่นทั้งหมดเอาไว้ เพื่อไปถึงเนื้อเรื่องสุดท้ายของ EO ให้ได้”

กันต์เพียงเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้โต้แย้งอะไร แม้จะมีบางอย่างขัดหูเขาอยู่บ้าง

“ถ้าอย่างนั้นนายเรียกฉันออกมาทำไมคิ้ว คงไม่ใช่เพราะว่าจะเรียกให้มาชมจันทร์ด้วยกันหรอกนะ เพราะถ้าใช่ฉันคงขำไม่ออก อีกอย่างฉันมีแฟนแล้ว แกมเป็นผู้หญิงด้วยนะ”

คำหยอกเจ็บๆ นั้นเรียกรอยยิ้มจากฝั่งตรงข้ามได้ คิวเพียงยกมือขึ้นล้าง กระเป๋ เพราะสายลมในตอนกลางคืนของทวีปตะวันออกมันก็เย็นไม่ใช่เล่น เหมือนกัน

“นายเองก็คงรู้อยู่แล้วว่าฉันไม่มีเวลามาทำอะไรเล่นไร้สาระแบบนั้น หรือกิลต์นี่” คิวยกไหล่นิดๆ “ทั้งฉันทั้งนายเอง...ตอนนี้เราทั้งคู่ก็ต่างมี เป้าหมายเหมือนกัน ช่วงเวลาที่ต้องแข่งขันกันแบบนี้ ใครไวกว่าก็เป็นคนชนะ ไป จริงมั๊ย”

“ก็รู้ดีอยู่แล้วนี่”

กัณฑ์ยอน เขาเองก็คาดเอาไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าคนไหนพรบิตีๆ อย่างคิวนั้นจะต้องเข้าใจสถานการณ์ในตอนนี้จะลู่ปรูโปร่ง แถมตำแหน่งจุดนัดพบที่อยู่ใกล้กับเมืองวินด์มิลล์เป็นอย่างมาก ก็แสดงให้เห็นว่าหมอนี่รู้ที่ตั้งฐานของเขาเป็นอย่างดี

“แล้วในเวลาที่เราไม่ควรเจอหน้ากันมากที่สุดแบบนี้ นายคิดจะทำอะไรกันแน่ ถ้าเป็นผู้เล่นในสมัยเบต้าเทสต์ คงจะยิ่งกว่ารู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าอย่ามายุ่งกับพวกเทพอสูร...โดยเฉพาะเทพอสูรสายฟ้า เพราะว่าไอ้เรื่องทำลายกองทัพชาวบ้านนะ มันของถนัดฉันเลยนะจะบอกให้”

คิวเพียงยิ้มไม่ยี่หระ ก่อนเปิดหน้าต่างไอเทมและหยิบของบางอย่างออกมา

กัณฑ์รีตาจ้องมองม้วนกระดาษสีขาวที่เหมือนจะมีประกายแสงส่องสว่างออกมาจากตัวซึ่งอยู่ในมือของคิว ทำให้เขารู้ได้ทันทีว่าของสิ่งนั้นก็คือ...

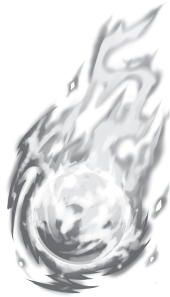
“นั่นมัน คีย์ไอเทม...”

เทพอสูรสายฟ้าเอ่ยขึ้น ขณะที่คิวนั้นแยมรอยยิ้มกว้าง ก่อนชูม้วนกระดาษนั้นขึ้นมา

“ถูกต้องแล้วกิลต์นี่งั้นวันนี้จะฉันมาเพื่อทำข้อตกลงบางอย่างกับนาย และมันเกี่ยวข้องกับคีย์ไอเทมทั้งสองชิ้นที่นายกับฉันต่างครอบครองอยู่ยังงี้ละ”

2

กับที่น่าหวั่นใจ

“หมายความว่าไง เรื่องข้อตกลงนั้น”

คำถามที่มาร้อมแหวดาสุมุนั้นแน่นอนว่าเป็นของเทพอสูรสายฟ้า หากแต่ในกระแสดเสียนั้นกลับแฝงไว้ด้วยความไม่พอใจอะไรบางอย่าง และคิดก็ดูจะสัมผัสได้

“นายเองก็น่าจะรู้ว่าฉันหมายถึงข้อตกลงอะไร” ชายหนุ่มผู้ปิดตาข้างซ้ายเอ่ยขึ้น “ทั้งนายและฉัน เราต่างครอบครองไอเทมที่จะเป็นกุญแจสำคัญเพื่อมุ่งสู่เกาะลอยฟ้าได้ แต่ว่าการจะขึ้นไปบนนั้นได้สำเร็จจริงๆ ไอเทมเพียงชิ้นใดชิ้นหนึ่งไม่อาจทำให้เรามุ่งไปสู่จุดหมายได้หรอกนะ โลกนี้”

กันตึงไปในอดีตใจ บุรุษทั้งสองสบจ้องกันแน่นิ่ง กระทั่งเป็นฝ่ายเทพอสูรที่หัวเราะหิขึ้นมา

“นายกำลังจะบอกว่า การจะขึ้นไปบนนั้นได้ต้องอาศัยไอเทมทั้งสองชิ้นเท่านั้นนั่นหรือ”

“ไม่ต้องแก้งงหรือโลกนี้ฉันรู้ว่านายเข้าใจในส่วนนี้ดีตั้งแต่แรกอยู่

แล้ว” คิวหรือตาลง “คีย์ไอเทมที่ฉันได้รับมาจากควอสท์ก็คือ แผนที่ของเกาะลอยฟ้า ส่วนชิ้นที่นายได้รับไป หากฉันคาดเดาเอาไว้ไม่ผิด มันคงเป็นกุญแจที่ใช้สำหรับไขเพื่อเปิดเส้นทางมุ่งหน้าสู่เกาะลอยฟ้าอย่างไม่ต้องสงสัยเลยจริงๆ”

ความเงิบจากกันตัจจัดว่าเป็นคำตอบชั้นยอดเลยทีเดียว คิวยิ้มและชูคีย์ไอเทมในมือ ที่ตอนนี้ได้รับการยืนยันแล้วว่าคือแผนที่ของเกาะลอยฟ้า พื้นที่ใหม่ของโลก EO ที่ยังไม่เคยมีใครบุกเบิกเข้าไปได้มาก่อน

“ถ้านายไม่มีแผนที่นี้ ต่อให้มีกุญแจ แต่นายก็หาเกาะลอยฟ้านั้นไม่เจอหรอกโลดนี่ง”

ฟังแล้วกันตัจก็หัวเราะหืออีกครั่งทันที เขาเปิดหน้าต่างไอเทมขึ้น เพื่อหยิบผลิตภัณฑ์ทรงกลมสีเหลืองทอง ที่ยามนี้ส่องแสงสว่างเจิดจ้าจนคิวต้องหรีดตาลง

“ในขณะที่เดียวกัน หากนายไม่มีสิ่งนี้ ต่อให้ค้นพบประตูทางเข้าของเกาะลอยฟ้านั้นได้ แต่นายก็ไม่อาจเปิดบานประตูนั้นเข้าไปสู่ดินแดนใหม่เหมือนกันงั้นสินะ”

คำถามแบบหยิ่งเชิงนั้นทำให้คิวต้องเป็นฝ่ายนิ่งและหัวเราะ ดวงตาสีม่วงเพียงข้างเดียวที่แวบแวบจ้องมองคีย์ไอเทมที่สำคัญในมือกันตัจเหม็ง ทว่าเพียงวูบเดียวเท่านั้นที่เทพอสูรรอดไอเทมสำคัญของเขา วินาทีถัดมาเจ้าตัวก็โยนมันเก็บเข้าไปในหน้าต่างไอเทม ทำให้พื้นที่รอบตัวกลับมามีดสนิทอีกครั้งหนึ่ง

รอยยิ้มพราวระยับประดับขึ้นบนใบหน้าของเทพอสูร

ขณะที่ทางด้านของคิวจะสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง

“ฟังดูแล้วเหมือนเราจะต่อรองผลประโยชน์แบบเท่าเทียมกันได้ก็จริงนะ แต่ถ้ามองในมุมกลับแล้ว ฉันว่าทางฉันออกจะเสียเปรียบอยู่นิดหน่อย นายว่าอย่างนั้นมั๊ย”

คิวไม่ได้ตอบอะไร นึกูตีว่าทางนั้นหมายถึงอะไรอยู่

“นายอาจจะขึ้นไปบนนั้น และหาทางไปสู่เกาะลอยฟ้าได้ แต่ถ้าขาดกุญแจของฉัน นายก็เข้าไปด้านในไม่ได้ ไม่ต่างอะไรจากหมามองปลากะป๋อง

เลยจริงมั้ย” พูดแล้วก็เขยร้อยยิ้มกว้าง “แต่ในทางกลับกัน ถึงแม้ฉันจะไม่มีแผนที่ และอาจต้องหลงทางเป็นเวลานาน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าฉันจะหา มันไม่เจอ... อีกร้อยอย่าง มีวิธีอีกร้อยแปดที่ฉันจะค้นหาตำแหน่งของเกาะลอยฟ้า ได้โดยไม่ต้องพึ่งไอ้แผ่นกระดาษงี้ๆ นั้น”

คำย่อนที่เจ็บแสบทำให้ “แผ่นกระดาษงี้ๆ” ในมือของคิวเป็นอันต้อง ยับไปตามแรงบีบจากมือของเขา ดวงตาของชายหนุ่มผู้มากไปด้วยแผนการ นั้นสบจ้องกันแน่นิ่ง จนเป็นฝ่ายคิวที่หัวเราะขึ้น

“นั่นก็อาจจะจริงของนายนะไลต์นิง หากว่ากันตามจริงแล้ว นายถือไพ่ เหนือกว่าพวกเราในตอนนี้นี่มาก”

“แล้วให้ฉันเดานะ นายเองก็ไม่ได้บอกพวกเพื่อนๆ เรื่องนี้ด้วยสินะ” กันต์แทรกขึ้นอีกครั้ง “เพราะถ้าเกิดว่ามีใครหน้าไหนรู้ความจริงว่า กุญแจที่ เปิดประตูสู่เกาะลอยฟ้าได้อยู่ในมือเทพอสูรแล้วละก็ คงไม่มีไอ้บ้าที่เหนียวยาก ลงทุนไปกับนายหรอก... นายถึงได้เลือกปกปิดเรื่องพวกนี้จากสหายอยู่”

ความเงิบคือสิ่งที่ชี้ชัดว่าคำสันนิษฐานของกันต์นั้นถูกต้อง เพียง เท่านั้นเองเขาจึงส่ายหน้า พร้อมหัวเราะแสดงความดูแคลนอย่างเปิดเผย

“นำส่งสารพวกที่จับมือกับนายอยู่ชอบกลนะ ถ้ามารู้ว่าผู้นำนั้นไม่มีความจริงใจเลยแม้แต่น้อยอย่างนี้”

“ฉันเลือกที่จะไม่พูดในสิ่งที่ไม่จำเป็น ก็เท่านั้นเอง” คิวแย้งด้วยรอยยิ้ม “ในฐานะคณวางแผนเหมือนกันแล้ว นายเองน่าจะเข้าใจในส่วนนี้ดีไม่ใช่หรือ ไง นายเองก็คงไม่ได้บอกทุกๆ เรื่องให้เพื่อนร่วมทีมรู้เหมือนกันในชั้นนี้ละ”

“ถ้าแบบนั้นนิยามความหมายของคำว่าเพื่อนร่วมทีมระหว่างนายกับ ฉันก็ต่างกันไกลลิบเลยละ” กันต์ย่อน “อย่างน้อยๆ ฉันก็ไม่เคยเห็นพวกเขา เป็นเครื่องมือสู่ความสำเร็จหรอก”

เกิดความเงิบขึ้นในชั่วอึดใจ การโต้เถียงแบบนุ่มนวลแต่แฝงการ เสียดสีที่เจ็บแสบนั้นทำให้ดวงตาของทั้งคู่สบจ้องกันเขม็ง ต่างฝ่ายล้วนต้องการ อ่านความคิดของอีกฝ่ายให้ทะลุปรุโปร่ง ทว่าเซนส์ที่ทันกันนั้นทำให้ทั้งคู่ไม่อาจ เข้าใจความคิดของอีกฝั่งได้เลยแม้แต่น้อย

“วันนี้ฉันไม่ได้มาเกี่ยวกับนายเรื่องปรัชญาในการใช้ชีวิตอะไรหรอกนะไลต์นิง เพราะถ้าจะพูดถึงเรื่องนี้แล้ว ต่างฝ่ายเองก็ล้วนมีคำตอบในใจที่ไม่เหมือนกันอยู่แล้ว” คิวพูด

“เห็นด้วยอย่างยิ่ง” กันต์ยกไหล่ “เพราะฉะนั้นนายเองก็น่าจะรู้คำตอบของฉันอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง เพราะว่าทั้งเจตนาอารมณ์และความคิดของเรามันล้วนสวนทางกันหมดนะ”

“แต่อย่างน้อยเป้าหมายของเราก็เหมือนกันไม่ใช่หรือไง”

สีหน้าของคิวดูจริงจังต่างไปจากเคย รอยยิ้มหยิ่งเชิงทั้งหมดมลายหายไป เปลี่ยนเป็นความตึงเครียดของการเจรจาครั้งสำคัญที่อาจพลิกโฉมหน้าของโลก EO ไปได้ตลอดกาล ซึ่งกันต์เองก็เข้าใจในจุดนี้ดี

“ทั้งนายและฉัน เราสองคนเองก็ล้วนอยากไปถึงจุดหมายเดียวกัน ฉันเองก็มีสาเหตุที่ต้องจบเกมนี้ให้ได้เป็นคนแรกของโลก และฉันเองก็รู้สึกได้ว่านายเองก็คงมีเป้าหมายแบบเดียวกัน ถ้าอย่างนั้น ทำไมเราสองคนถึงไม่ร่วมมือกันล่ะ” ว่าแล้วก็ผายมือทั้งสองข้างออก “มาช่วยกันเถอะไลต์นิง หากเราสองคนยืนอยู่ฝั่งเดียวกัน จะไม่มีอะไรมาหยุดยั้งได้ โลก EO จะเป็นเพียงสนามเด็กเล่นของพวกเราเท่านั้น และความสำเร็จทั้งหลายทั้งปวงก็จะเข้ามาอยู่ในกำมือของพวกเรา”

กันต์นิ่งเงียบ

คำเชื้อเชิญที่แสนหอมหวานนั้นทำให้เขารู้สึกแปลกๆ อยู่ในใจ แน่แน่นอน หากเขาตัดสินใจร่วมมือกับคิว ความสำเร็จต่างๆ ย่อมไม่ใช่เรื่องยากเย็นแม้แต่น้อย เหมือนกับตอนที่พวกเขาได้บุกทะลุเข้าไปในเกาะหวัะโหลกเพื่อเคลียร์ควอสต์เนื้อเรื่องบที่ที่สอง ทุกๆ อย่างดูง่ายดายและคว้าความสำเร็จเอาไว้ได้ก่อนจะทันรู้ตัวเสียอีก

ทว่า...

สำหรับกันต์แล้ว สิ่งนั้นช่างน่าเบื่อสิ้นดี

“นายพูดถูกอยู่อย่างหนึ่งนะคิว” กันต์เอ่ยขึ้น รอยยิ้มของเขาหายไปเช่นกัน “เป้าหมายของพวกเราสองคนนั้นเหมือนกัน ใช่...ฉันเองก็เล็งจะจบ

เกมนี้ให้ได้เป็นคนแรกเช่นเดียวกัน”

“ถ้าอย่างนั้น...” คิวยิ้มขึ้นอย่างมีความหวัง

“แต่ว่า...” ทว่ากัณฑ์กลับยกมือขึ้นปราชัย “เส้นทางที่เราเลือกเดินไปถึงจุดหมายนั้นมันต่างกันมาก นายพุดถูก หากเราสองคนร่วมมือกัน ทุกๆ อย่างจะจบลงอย่างง่ายดายรวดเร็ว ก่อนนายจะพูดคำว่า เอนด์เกม จบเสียอีก แต่ว่าไอ้หนทางแบบนี้เนี่ย นายไม่คิดบ้างหรือว่า...มันน่าเบื่อเกินไปหน่อย”

คิวชะงักไปทันที ทั้งสีหน้าและแววตาของเทพอสูรสายฟ้ามันแตกต่างไปจากเดิม แววตาที่ส่องประกายวาวโรจน์และอาจรวมไปถึงรอยยิ้มพราวระยับนั้น มันกลับทำให้เขารู้สึก...กลัว

“แรกเริ่มเดิมทีพวกฉันเองก็ไม่ใช่คนที่ชอบไปรวมหัวกันเป็นกลุ่มใหญ่ๆ อยู่แล้ว นายน่าจะรู้ดีไม่ใช่หรือ ถ้าหากว่านายเป็นผู้เล่นเมื่อสมัยเบต้าเทสต์มาก่อนนะ” กัณฑ์ตามหยิ่งเชิง

“ใช่ ยิ่งกว่ารู้ดีเสียอีก” คิวหัวเราะหิ “แล้วก็ยิ่งกว่ารู้ดีถึงวิธีการของพวกนายที่เพื่อให้ตัวเองเป็นคนกลุ่มแรกที่ได้จบเกมได้เสียด้วย เพราะหายนะย่อมน่าที่พวกนายก่อสร้างในตอนนั้น มันยังฝังรากลึกลงไปอยู่ในโลก EO แห่งนี้ อยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกองทัพของไกเซอร์และซาปิเน่นะเป็นหลักฐานชั้นดีเลยเชียวะละ”

“ถ้ารู้แบบนี้แล้ว ยังคิดจะชวนฉันไปอยู่ในทีมของนายอีกงั้นหรือ”

ได้ยินคำถากถำนั้นแล้วคิวก็นิ่งเงียบ ชายหนุ่มผู้ปิดตาไว้ข้างหนึ่งเลือกจะโยนคีย์ไอเทมของเขาเก็บไปในหน้าต่างไอเทม มือทั้งสองข้างล้วงกลับเข้าไปในกระเป๋าเสื้อคลุม และใช้ดวงตาวาวโรจน์มองกลับมาหา

“โลกของเรามีกฎเกณฑ์ที่ต้องบังคับใช้ร่วมกันอยู่นะโลดนี่ง ถึงแม้ว่านายจะมีพลังมากกว่าคนอื่น แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่านายจะฝ่าฝืนกฎเกณฑ์เหล่านั้นแล้วทำอะไรตามใจตัวเองได้หรอก เข้าใจมั๊ย”

“กฎเกณฑ์?” กัณฑ์เลิกคิ้วขึ้น “นายกำลังจะบอกว่าวิธีการของพวกฉันมันเป็นสิ่งที่ผิดงั้นหรือ”

“แล้วการทำลายกองทัพของคนอื่นหรือทำลายเมืองต่างๆ เพียงเพื่อ

ผลประโยชน์ของตนเอง มันเรียกว่าเป็นสิ่งที่ถูกได้นั่นแหละ”

กันต์ถึงกับหัวเราะออกมาเสียงดังลั่นกับคำพูดนี้ เขาใช้เวลาอยู่นานไขว่รวบรวมทั้งสติและลมหายใจที่ขาดช่วงไป ก่อนฉีกยิ้มกว้าง

“แทบไม่อยากจะเชื่อว่าฉันจะได้ยินคำพูดนี้จากปากของคนอย่างนายเลยนะคิว” กันต์พูดเสียงใส “แล้วยังไงกันล่ะ นายคิดที่จะเรียกร้องสิทธิให้ผู้เสียหายที่โดนพวกเราเล่นงานไปอย่างนั้นหรือไง”

“ฉันแค่จะพูดว่า โลกของเรามันมีกฎของมันอยู่ และนายเองก็ไม่มีสิทธิ์ฝ่าฝืนมันตามอำเภอใจได้”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอถามกลับหน่อยนะ” กันต์ผายมือทั้งสองข้างออกบ้าง “กฎเกณฑ์ที่นายพูดถึงนั้นนะ ใครเป็นคนสร้างขึ้นมา แล้วพวกฉันไปฝ่าฝืนมันตอนไหนกันนั่นแหละ นึกให้ดีๆ นะเพื่อนว่า ฉันเป็นคนเดินเข้าไปทำลายกฎเกณฑ์เหล่านั้น หรือว่าพวกมันเป็นคนพยายามเอากฎเกณฑ์เหล่านั้นมาครอบหัวพวกเราอยู่กันแน่”

คิวเงียบไม่ได้ตอบอะไรกลับไป ขณะที่กันต์นั้นเลือกที่จะยิ้ม แวดตาของเขาแสดงทั้งการหยิ่งเชิงและท้าทาย

“หากนายบอกว่าฉันใช้พลังที่มีมากกว่าชาวบ้านไปในทางที่ผิดเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง ถ้าอย่างนั้นไอ้พวกคนที่สร้างกองทัพขึ้นมาในโลก EO นะไม่ได้ใช้อำนาจที่พวกมันมีพยายามสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นมาควบคุมพวกฉันเอาไว้ เพื่อผลประโยชน์ของพวกมันหรือ...คิดดีๆ เพื่อน มันไม่ใช่เพียงเพราะว่าพวกเราไม่ยอมรับฟังกฎเหล่านั้น แต่มันอยู่ในระดับที่พวกเราจับไม่ได้ต่างหาก เพราะถ้าฉันต้องมานั่งอมมืออเท้ามองไอ้พวกกระจอกกีดกันจนชาวบ้านไม่สามารถก้าวเดินไปทำในสิ่งที่ตัวเองทำได้ และทำได้ดีกว่าแบบนั้นนะ โลก EO คงไม่ต่างอะไรจากकुंसังคมเน่าเฟะบนโลกภายนอกหรอกจริงๆ”

สิ้นคำกล่าวนี้แล้วเทพอสูรสายฟ้าก็ขยับเท้าก้าวเดินออกไปเป็นครั้งแรก ระยะห่างที่ต่างจงใจเว้นกันเอาไว้เพื่อความปลอดภัยค่อยๆ ลดลง กันต์มึนใจแล้วว่าคนตรงหน้านั้นมีระดับความอันตรายอยู่ในขั้นไหนกันแน่ ซึ่งสำหรับเขา

ในตอนนั้นแล้ว มันช่างน่าฆ่าเสียจนอยากร้องให้ออกมาเลยละ

“เพราะฉะนั้น อย่าสะเออะเอาไ้กรงนกโง่ๆ ที่พวกนายเรียกกันว่า กฎเกณฑ์ มาครอบหัวพวกเราเอาไว้ เพราะไม่ว่าพวกนายจะพยายามกี่ครั้ง ต่อกี่ครั้ง...พวกฉันก็จะแหวกมันออกมา โดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น”

ระยะห่างระหว่างบุรุษทั้งสองเหลือเพียงคืบเดียวเท่านั้น ดวงตาที่จ้องกันในระยะประชิดสบกันเนิ่นนาน และแสดงถึงจุดยืนที่แตกต่างกันคนละขั้ว

“คิดให้ดีๆ ก่อนนะไลต์นิง” คิวเอ่ยขึ้น “คำพูดของนายมันคือการประกาศสงคราม ซึ่งฉันพยายามประนีประนอมไม่ให้เกิดขึ้นมาโดยตลอด”

“ก็ให้มันมีไปซี” กันต์แยมรอยยิ้ม “สำหรับพวกนายมันอาจจะเป็นสงคราม แต่สำหรับพวกเราแล้ว มันก็เป็นแค่กำแพงเล็กๆ ที่เข้ามากีดขวางพวกเราเอาไว้เท่านั้นเอง...อยากจะเริ่มเมื่อไรก็ได้นะ พวกเราพร้อมเสมอ”

ว่าแล้วก็เอียงคอดินๆ แสดงความท้าทาย ทว่าสีหน้าของคิวนั้นไม่เปลี่ยนไปเลยแม้แต่น้อย

“ถ้าคิดว่ากองกำลังของฉันจะอ่อนแอเหมือนกับพวกไกเซอร์เมื่อตอนเบต้าเทสต์ละก็ผิดถนัด รู้ไว้ซะด้วยนะ ตอนนี้อยู่เล่นเกินกว่า 30 เปอร์เซนต์ของโลก EO กำลังจะเข้ามาอยู่ในสังกัดของฉัน และถ้าหากจะทำให้มันกลายเป็น 100 เปอร์เซนต์ ละก็ นายคิดว่าคนอย่างฉันจะทำได้หรือ”

“ฉันเชื่อว่านายทำได้” กันต์พยักหน้ารับ “แล้วมันยังงั้นหรือ ใ้ผู้เล่นทั้งโลกของ EO นั้นนะ”

รอยยิ้มไม่เยี่หระนั้นไม่ได้แสดงถึงความเย่อหยิ่งจองหอง แต่มันคือความมั่นใจที่กันต์แสดงออกมาในแววดตาอย่างชัดเจน ซึ่งลึกๆ แล้วมันกลับทำให้คิารู้สึกไม่สบายอารมณ์เป็นอย่างยิ่ง

“นายกำลังจะเป็นศัตรูของคนทั้งโลกนะไลต์นิง ด้วยผู้เล่นแค่นหยิบมือของนายนะ ไม่มีทางต้านทานกระแสของโลกใบนี้ได้หรอกรู้ไว้เสียด้วย”

กันต์ไม่ได้ตอบอะไร เขาเพียงยกมือขึ้นตีไหล่คิวนิดๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไป เป็นสัญญาณที่แสนชัดเจนว่าการเจรจาของสองแกนนำของโลก EO ได้จบลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

และมันลึ้มเหลวอย่างไม่เป็นท่า

มือของคิ้วที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงนั้นบีบแน่น

“โอกาสสุดท้ายแล้วนะไคต์นี่ง หากนายก้าวเท้าเดินออกไปอีกก้าวเดียว
ฉันจะทำให้คำว่า เทพอสูร เป็นเพียงแค่อดีดไปตลอดกาล”

ร่างสูงของกันต์เป็นอันต้องชะงัก ดวงตาสีสนิมเหล็กนั้นจ้องมองกลับ
มา แต่ครั้งนี้มันส่องประกายแวววาวในความมืด...มันคือดวงตาของเทพอสูร!
กันต์จ้องมองฝั่งตรงข้ามอีกเพียงนิด ก่อนถอนใจและเผยรอยยิ้มให้

“ฉันขอถามอะไรนายอีกสักข้อจะได้มั๊ยคิ้ว”

“อะไรล่ะ”

“นายนะ...สนุกกับโลก EO บ้างรึเปล่า”

คิ้วชะงักนี่ง เขาหรีตาลง ไม่คาดคิดด้วยซ้ำว่าจะได้ยินคำถามนี้จาก
ปากของฝั่งตรงข้าม ไม่มีคำตอบใดๆ จากเขาแม้แต่น้อย ซึ่งมันก็ทำให้กันต์
ถอนใจและพยักหน้ารับ

“นั่นหรือ ฉันก็พอจะเข้าใจคำตอบของนายแล้วละ” ว่าแล้วก็ยกไหล่
“น่าเสียดายนะ ครั้งหนึ่งฉันเคยเกือบเชื่อว่านายจะเข้าใจความคิดของพวกเรา
มากกว่านี้เสียอีก แต่แล้วนายมันก็ไม่ต่างอะไรจากไอ้พวกกองทัพเงานั่นเลย”

“ว่าไงนะ...”

ฝั่งตรงข้ามเป็นอันต้องหรีตาลงกับคำปราชยานั้น แต่กันต์กลับยกนิ้วชี้
ขึ้นมาดูให้เห็น

“ฉันเองก็ขอเตือนอะไรให้นายฟังอีกสักข้อนะคิ้ว ฉันไม่ว่าหรอกถ้าหาก
นายอยากทำสงครามบ้าง อะไรของนายกับพวกฉันนะ แต่ขอให้รู้ไว้อย่างหนึ่ง”
เอ่ยประโยคนี้อันแล้วก็ยิ้มแผล่ทันที “...อย่าคิดเล่นกับไฟ”

เปรี๊ยะ!

ลึนคำพูดนั้นก็เกิดแรงระเบิดและประกายแสงที่สว่างวาบขึ้นมาจนคิ้ว
ยกมือขึ้นป้องดวงตาแทบไม่ทัน เพียงอึดใจ ความเงิบก็ค่อยๆ ก่อตัวขึ้น
สายลมเย็นเฉียบยามราตรีพัดผ่านไป ดวงตาสีม่วงเหลือบขึ้นพยายามค้นหา
ร่างของเทพอสูรสายฟ้าโดยเร็ว

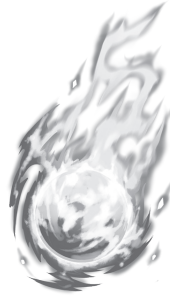
แต่สิ่งที่หลงเหลือไว้บนพื้นก็คือเปลวไฟที่ลุกไหม้อยู่บนพื้นหญ้าเป็นวงกลมตราสัญลักษณ์ของเทพอสูรสายฟ้าเท่านั้น ร่างของไลต์นิงนั้นได้หายไปแล้วราวกับไม่เคยมีตัวตนอยู่ตรงนั้นมาก่อน

ริมฝีปากของคิวนั้นเหยียดเป็นเส้นตรงบางเฉียบ ไม่มีทั้งรอยยิ้มและอาการบึ้งตึง มีเพียงดวงตาสีม่วงที่ส่องประกายราวโรจน์ขึ้นมา

“นายเลือกที่จะเดินทางนี้เองนะ ไลต์นิง” เขาพูดด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ “...แล้วบังเอิญ ฉันมันพวกควบคุมไฟได้เสียด้วย”

3

ก้าวสู่เบตาเดนมยอตนบุษย์

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นพวกเรา ก็เดินทางกันเลย!”

เสียงของสาวน้อยที่ได้หลับเต็มอ้อมและกำลังจะเริ่มต้นไปออกผจญภัย ครั้งใหม่ฟังดูตื่นเต้นและสดใสมากกว่าทุกที ยามนี้พลอยที่ชูมือทั้งสองข้างอยู่ตรงด้านหน้าเมืองเบลลินด้วยท่าทางกระตือรือร้นนั้นคล้ายกับเป็นสัญญาณเรียกให้เพื่อนๆ ทั้งสองคนตรงด้านหลังตื่นตัวและยิ้มแย้มสดใสไปด้วย

ติดที่ดูเหมือนว่ารอยยิ้มของเธอจะไม่ได้ช่วยอะไรนัก

“เลิกแหกปากโอวยวายนำรำคาญสักทีเถอะ ยัยเบื้อะ เรา กำลังจะออกไปทำควสตันนะ ไม่ใช่เข้าค่ายลูกเสือ”

“ฉันเองก็นอนไม่ค่อยพอเท่าไร เป็นไปได้อย่าส่งเสียงแหลมๆ มากจะขอบคุณอย่างสูงเลยละ ยัยพลอย”

เพราะสองหนุ่มที่เดินตามหลังมานั้นดูจะมีสีหน้าหงุดหงิดอย่างชัดเจน รวมไปถึงรังสีแปลกๆ แผล่ออกมาเรื่อยๆ ตัวของพวกเขา ทำเอาพลอยที่มองอยู่เป็นอันต้องทำปากเบ้

“พวกนายนี่ไม่ได้มีอารมณ์ร่วมเอาซะเลยนะพวกบ้า” เธอถอนใจ “ขอทีเถอะ ไหนๆ ก็จะต้องทำงานด้วยกันเป็นที่มแล้ว ช่วยทำให้มันสดใสไร้แรงเหนื่อยจะได้มั๊ย”

“ก็ฉันไม่ได้อยากทำงานเป็นที่มกับพวกเธออยู่แล้วนี่...เลิกพูดมากได้แล้ว รีบๆ เดินทางกันสักที”

เด็กหนุ่มผู้มีเรือนผมสีแดงเอ่ยขึ้นคล้ายจะตัดบท ก่อนเดินฉิวผ่านหน้าพลอย ตรงออกไปจากเมืองทันควัน ปล่อยให้เด็กสาวที่พยายามช่วยให้บรรยากาศในกลุ่มดีขึ้นแต่ก็ล้มเหลวต้องอ้าปากค้าง ขณะที่เด็กหนุ่มอีกคนหนึ่งอย่างนายกานต์นั้นก็เดินหาวหวอดๆ ตามไปติดๆ ไม่ได้พูดอะไรอีกเลย แต่ดูสีหน้าก็มองออกได้ไม่ยากว่าอยู่ในสภาวะอารมณ์ไม่ค่อยดีเท่าไรนัก

เห็นท่าทางของสองหนุ่มผู้มีอารมณ์ร่วมแล้ว พลอยก็ได้แต่ทำหน้ามุ่ย นึกรำคาญขึ้นมาชอบกล

มันก็เป็นเรื่องที่ดีที่ตอนนี้สมาชิกทีม “เด็กมีปัญหา” (ชื่อที่พลอยแอบตั้งขึ้นในใจโดยไม่กล้าบอกนายกานต์) นั้นมีเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน ซึ่งพลอยนับว่าสมาชิกใหม่คนนี้จะผ่านเกณฑ์ของกลุ่มได้สบายๆ ในแง่ของความ “มีปัญหา” และคนคนนั้นก็คือเจ้าหนุ่มปากเสียที่เดินอาดๆ นำหน้าพวกเธออยู่ในตอนนี้

ตะวันดูมีท่าทีไม่สบอารมณ์เท่าไรนักที่ต้องมารวมหัวกับพวกเธอ แต่ด้วยความที่นายกานต์เสนอข้อตกลงไปว่าจะช่วยค้นหาตำแหน่งบอสที่ตะวันหมายตาอยู่ แลกกับการที่นายตะวันคนนี้จะต้องเข้ามาอยู่ในปาร์ตี้ของพวกเขาด้วย เพื่อช่วยเหลือในการทำเคส และแทบไม่น่าเชื่อที่เจ้าคนมากปัญหาย่างตะวันตอบรับข้อตกลงนั้นเสียคือๆ ทั้งๆ ที่พลอยคิดว่ายังไงซะ คนที่ทั้งเก่งและอึดใ้สูงอย่างหมอนี่ต้องปฏิเสธแน่นอนอยู่แล้วแท้ๆ เชียว

“นี่ๆ นายกานต์”

พลอยรีบเดินเข้าไปเกาะแขนเสื้อกานต์เอาไว้ และลดเสียงลงในระดับที่ได้ยินกันแค่สองคน รวากับไม่ยอมให้เจ้าคนจุดเดือดต่ำที่เดินนำหน้าห่างออกไปนั้นได้ยินไปด้วย

“หือ?” กานต์ขานรับด้วยน้ำเสียงเนือยๆ

“ทำไมนายถึงได้ตัดสินใจชวนให้ตะวันเขามาอยู่ในปาร์ตี้ของเราด้วยล่ะ”

“ถามทำไม” กานต์เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

“ก็...ดูเหมือนท่าทางนายไม่ค่อยชอบหน้านายนั้นเท่าไรไม่ใช่หรือ”

“อือ ใช่ เหมือนขึ้นหน้าสุดๆ เลยล่ะ”

คำตอบตรงไปตรงมานั้นทำให้พลอยเป็นอันต้องชะงักไป แน่นอนเธอเองก็รู้สึกได้ว่ากานต์ดูจะไม่ชอบนิสัยพูดจาชวนผ่าซาก และความเอาแต่ใจนี่ก็อยากทำอะไรก็ตามของตะวันเท่าไรนัก แต่สุดท้ายเขาก็กลับเป็นคนเอ่ยปากชวนให้ตานั้นมาอยู่ด้วยกันในปาร์ตี้เสียอย่างนั้น

“ฉันมีเหตุผลก็แล้วกัน ถึงจะไม่ค่อยเต็มใจนัก แต่ยังไงซะมันก็คงดีสำหรับพวกเราจริงๆ นั่นแหละ”

“พูดอะไรฉันไม่ค่อยเข้าใจ” พลอยหรีดตาลง กระทั่งฝั่งตรงข้ามนั้นหัวเราะหึ

“ฉันว่าคงจะเป็นเธอมากกว่าละมั้งที่ดูจะสับสนในตัวเองนะ”

“หมายความว่าไงละ”

น้ำเสียงของสาวพลอยแข็งขันนิดๆ อาจเป็นเพราะท่าทางของกานต์นั้นมันแฝงความกวนบางอย่างไว้

“ก็จะอะไรซะอีกล่ะ ตั้งแต่ไอ้หมอนี่มันตอบตกลงจะเข้ามาร่วมทีมกับพวกเราด้วย ดูท่าทางเธอจะกระตือรือร้นมากเป็นพิเศษเลยไม่ใช่หรือไง” ว่าแล้วก็ใจขยับหน้าเข้าไปใกล้ๆ “...สเป็กผู้ชายเธอนี้ แปลกดีนะ”

“หะ...หา!”

พลอยถึงกับสะดุ้งโหยง หน้าขึ้นสี แต่ก็รีบเก็บเสียงนั้นเอาไว้แทบไม่ทัน เพราะเจ้าคนที่ถูกตั้งข้อสันนิษฐานว่าเป็นสเป็กของเธอนั้นเริ่มขำเลี้งกลับมามองบ้างแล้ว

“นะ...นายพูดเพื่อเจ้ออะไรของนายหา นายกานต์ อย่างฉันเนี่ยจะจะไปชอบอีตานั่น”

แม้เสียงจะเบาลง แต่ท่าทีนั้นดูเหมือนจะไม่อ่อนข้อให้เลยแม้แต่น้อย

ทำให้กานต์ต้องหัวเราะ่วนเลยทีเดียว

“ก็ไม่ได้ว่าอะไร แต่ดูเธอจะร้อนตัวเป็นพิเศษเลยนะ”

“ไม่ได้ร้อนยะ” พลอยแย้งทันที

“นี่จะคุยกระซิบกระซาบกันอีกนานมั๊ย รีบๆ เดินทางกันสักทีเถอะ แค่นี้ก็เสียเวลาจะแย่แล้ว!”

พอเห็นว่าทั้งกานต์และพลอยดูจะอ้อยอิ่งมากเกินไปเกินควร ตะวันก็ตัดสินใจ ตะโกนเร่งเสียงแข็ง กานต์หันไปเห็นเจ้าคนอารมณ์เสียดูจะมีสีหน้าไม่พอใจ เขาจึงยิ้มและยกไหล่

“ไอ้หมอนี่ก็ทำทางจะหึงเอาเรื่องเลยแฮะ”

“นายกานต์!”

ทิ้งระเบิดไว้ลูกใหญ่แล้ว สุดท้ายกานต์ก็ตัดสินใจเดินอาดๆ เร่งฝีเท้าตรงเข้าไปหานายตะวันที่ซีกสีหน้าหงุดหงิดบ่่อยจนแทบจะเป็นใบหน้าปกติของเจ้าตัวไปแล้ว

“ให้ตายสิ พวกแกเป็นคนลากฉันให้มาอยู่ตรงนี้ด้วยแท้ๆ แล้วยังจะทำเป็นเล่นเสียเวลาแบบนี้อีกหรือ ไม่รู้หรือไม่ว่าฉันไม่มีเวลามานั่งเล่นกับพวกแก นานนักหรอกนะเว้ย”

ตะวันเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด เรียกดวงตาสีสันนิมเหล็กของคนข้างๆ ให้ชำเลื่องมองได้วูบหนึ่ง ก่อนกานต์จะถอนใจยาวเหยียด สีหน้าของเขาไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ด้วยซ้ำ จะเรียกได้ว่าเป็นความตายด้านหรือกำลังพยายามทำตัวให้คุ้นกับไอ้โรคปากเสียโดยไม่มีเหตุผลของเจ้าคนข้างๆ ก็ไม่ผิดนัก

“อ้อหรือ ถ้าฉันก็โทษด้วยละกัน” กานต์พูดลอยๆ “แต่ถึงจะรีบให้ตาย ยังไงชะนายก็คงไม่ได้ออกไปล่าบอสภายในวันนี้หรอกนะไอ้คุณตะวัน”

“หา?” คนกวนหรือตาลง “หมายความว่าไง”

“ก็หมายความว่า ต่อให้รีบให้ตายยังไง วันนี้นายก็จะได้ไม่ไปล่าบอสอย่างที่หวังไว้หรอก”

“อ้าวๆ นี่แกคิดจะผิดสัญญาหรือไงพะ!”

ตะวันหยุดฝีเท้าหันมาจ้องหน้าของนายกานต์เซมิ่ง พลอยที่เดินตาม

หลังอยู่ริบวิ่งที่ๆ ตรงเข้ามาหาเพราะจับสังเกตได้ว่าท่าทางจะเกิดเรื่องตั้งแต่ยังไม่ทันได้ก้าวเท้าห่างจากเมืองเกินร้อยเมตรเลยเสียด้วยซ้ำ

ซึ่งกานต์ก็ต้องถอนใจอีกคำรบ ก่อนหันไปสบตากับเจ้าคนอารมณ์ร้อน

“ฉันไม่ได้พูดสักคำว่าจะผิดสัญญา” กานต์ยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรกๆ “เพียงแต่ว่าวันนี้เป็นวันสุดท้ายก่อนออฟไลน์ออกไป พวกทีมล่าบอสกลุ่มนั้นก็ไม่ว่างพอจะไปสู้บอสเลเวลสูงๆ ในระยะเวลาก่อนออฟไลน์แบบนี้หรอก พวกเขาก็คงแค่หาพื้นที่ปักหลักกันก่อน แล้วแบบนี้นายจะให้ฉันหาเบาะแสให้ได้อย่างไร”

ความเป็นจริงที่ชัดเจนนั้นทำให้คนซีโมโหเป็นอันต้องนั่งงันไป ตะวันถอนใจ เมินหน้าไปอีกทางคล้ายเป็นการยอมรับคำพูดนั้นในรูปแบบของเขาเอง ซึ่งมันก็ทำให้พลอยโล่งใจไปด้วยที่ไม่เกิดเรื่องขึ้น

“แล้วก็อีกเรื่องนะไอ้คุณตะวัน” กานต์พูดขึ้น “ถ้าลิ้มฉันก็อยากเตือนสติอีกอย่างหนึ่ง ไม่ใช่แค่ฉันที่รับปากว่าจะค้นหาตำแหน่งบอสตัวนั้นให้นายเข้าใจมัย นายเองก็สัญญาเอาไว้แล้วว่าจะพาพวกเราเดินทางไปในพื้นที่ด้านในสุดของแผนที่ฉากใหม่ด้วยเช่นเดียวกัน นั่นหมายความว่า ต่อให้ไปเจอบอสตัวนั้นแล้วไม่ว่านายจะเอาชนะมันได้หรือตายเหมือนหมา นายก็ยังไม่หมดธุระกับเรา เข้าใจมัย”

คำพูดระคายหูนี้เรียกดวงตาสีทับทิมให้หันมาสบจ้องอย่างเอาเรื่องทันที

แน่นอนว่าสองหนุ่มผู้ไม่ยอมกันเลยแม้แต่น้อยนั้นจ้องกันเขม็ง เล่นเอาคนกลางอย่างพลอยเป็นอันต้องยกมือขึ้นโบกไปมาพร้อมกับพูดเสียงอ่อยๆ ว่า “อย่าทะเลาะกันเลย” เป็นระยะๆ อยู่อย่างนั้นเอง

“นอกเสียจากว่า ไอ้คุณตะวันคนนี้ มันจะเป็นพวกประเภทไม่รักษาคำพูดนะนะ” กานต์พูดด้วยรอยยิ้มเชิงเยาะ

ตะวันทำได้เพียงส่งเสียง “จี้” ออกมาอย่างชัดใจ

“เออ! คนแบบฉันนะพูดคำไหนคำนั้นอยู่แล้วนะ บอกว่าจะพาไปส่งให้ถึงที่หมายก็จะทำยังไงเล่า!”

“ดีมาก”

งานดีเยี่ยมรับอย่างพอใจ แต่ท่าทางนั้นชวนให้ตะวันหงุดหงิดอยู่ไม่น้อย

“ไอ้กระจอกแบบแกเถอะ จะค้นหาตำแหน่งบอสให้ฉันได้จริงๆ ไหม”

“ไม่ต้องห่วง ฉันมีวิธีของฉันก็แล้วกัน ทำได้ง่ายๆ โดยที่ไม่ต้องไประรานใครด้วย”

งานดีอีกโหล่ ดวงตาของสองหนุ่มยังจ้องกันเขม็งแบบไม่มียอมกัน ทำเอาพลอยที่อยู่ตรงกลางต้องใช้มือดันอกของทั้งคู่ให้ออกห่างจากกัน

“อะ...อาาน่าพวกนาย เลิกทะเลาะกันเป็นหมาแย่งอาณาเขตสักทีจะได้มั๊ย”

“ฉันไม่ใช่หมา!”

การประสานเสียงคัดค้านอย่างพร้อมเพรียงกันนั้นทำให้เจ้าสองหนุ่มต้องชะงักหันมาสบตากันวูบหนึ่ง ก่อนเบือนหน้าหนีไปอีกทางและเดินนำไปแบบไม่มียอมกัน ปล่อยให้คนกลางที่ปวดหัวห้ามทัพระหว่างเจ้าสองคนนี้มาตลอดตั้งแต่เมื่อวานได้แต่ทอดถอนใจแล้ววิ่งตามไป

แน่นอนว่าพลอยต้องรีบไปยื่นคั้นระหว่างเจ้าหนุ่มอารมณ์ร้อนทั้งสอง และฉีกยิ้มให้บรรยากาศดีขึ้น

“นี่ๆ แล้ววันนี้พวกเราจะทำอะไรกันบ้างเหรอกานต์” เด็กสาวพูดเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

“ก็เดินทางเข้าไปให้ลึกที่สุดนั่นแหละ” งานดีตอบด้วยน้ำเสียงเนือยๆ “แล้วฉันรับเคสสตรีรายวันแบบที่ไม่ต้องกลับมาส่งที่เมืองเอาไว้เพียบเลยด้วย ระหว่างทางพวกเราก็ทำเคสสตรีพวกนี้ไปเรื่อยๆ อาจจะได้ค้นพบเคสดีใหม่ๆ กับ NPC ระหว่างทางด้วยอะนะ โดยรวมวันนี้ก็คงต้องผจญภัยไปรายทางนั่นแหละ เมื่อคืนฉันก็แวะไปซื้อของใช้ที่จำเป็นเอาไว้พอสมควรแล้วละ”

“อะ...เออ จริงด้วย ฉันยังไม่ได้ซื้อของใช้พวกนั้นเลย”

พลอยคิดขึ้นมาได้ว่าเธอเองก็ยังไม่ไอเทมที่ใช้สำหรับการเดินทางระยะไกลเลยแม้แต่ชิ้นเดียว เพราะอันที่จริงพอกินอาหารเย็นเสร็จ เมื่อวานเธอก็หลับปุ๋ยอยู่ในโรงแรมของเมืองไปเลย

“ฉันซื้อเผื่อเอาไว้ให้แล้วละัยคุณหนู รู้อยู่แล้วว่าอย่างเธอคงไม่มีการเตรียมพร้อมอะไรเอาไว้แน่ๆ”

“โอ้!”

พลอยทำแก้มปองใส่ แต่ก็ยิ้มให้เป็นการขอบคุณจนกานต์ได้แต่ถอนใจ

“นี่” จู่ๆ ตะวันก็เอ่ยปากขัดจังหวะขึ้น “ฉันบอกชะก่อนนะว่าฉันไม่ช่วยพวกแกทำแควสตันนะเพี้ย หน้าที่ของฉันก็แค่พาพวกแกไปให้ถึงที่หมายให้ได้เท่านั้นเอง ไร่เรื่องการละเล่นปัญญานี่มของพวกแกนั่นนะ อยากทำอะไรก็ทำกันไปเองเข้าใจมั๊ย”

ทั้งกานต์และพลอยต่างหันมามองหน้ากันวูบหนึ่ง ก่อนที่ฝ่ายชายจะแย้มรอยยิ้มขึ้นทันที

“ได้แบบนี้จะขอบคุณมากเลยชะวละ ฉันเองก็ไม่อยากจะร่วมงานกับไอ้พวกตัวปัญหาอยู่แล้ว”

“ว่าไงนะ...”

เป็นอีกครั้งที่ตะวันตั้งท่าจะเข้ามาเอาเรื่องเจ้าคนกวน ร้อนถึงพลอยต้องรีบเข้ามาห้ามทัพอีกครั้ง

“น่าๆ รีบๆ เดินทางกันเถละ ถ้าพวกนายเอาแต่กีดกันตลอดทางแบบนี้ชาติหน้าพวกเราไม่ถึงที่หมายหรอกนะ”

ว่าแล้วก็ต้องดันหลังทั้งสองหนุ่มให้เดินทางต่อไป ก่อนพวกพี่แกจะใช้เวลาทุกๆ หนึ่งนาที่หันมาแวงกีดกัน ซึ่งลึกๆ แล้วพลอยก็ซาเลื่องกลับไปมองเมืองเบลลินที่เพิ่งเดินออกมาได้ไม่นาน และหันกลับมามองพื้นที่ในหุบเขาลึกเบื้องหน้า โดยคำนวณระยะทางแล้ว การเดินทางนี้คงจะอีกยาวนานจนน่าอ่อนใจเลยทีเดียว

“จะไปทำแควสตันหรือไปเล่นหม้อข้าวหม้อแกงอะไรของพวกแกก็ตามสบายเถละนะ” ตะวันเอ่ยขึ้นพลางก้าวเท้าเดินออกไป “แต่ฉันบอกชะก่อนว่าพื้นที่ที่พวกเราจะเดินทางเข้าไปนั่นนะเป็นพื้นที่สีแดง นั่นหมายความว่ามอนสเตอร์ระดับ 80 ขึ้นไปอาศัยอยู่จำนวนมาก เพราะฉะนั้นไม่มีเวลาให้พวกแกมานั่งอ้อยอิ่งเดินทอดน่องแบบนี้ได้หรอกรู้ไว้ชะด้วย มัวแต่ทำเป็นเล่น

ไปเถอะ ระวังจะเกมโอเวอร์กันไม่รู้ตัว”

“หะ!” กานต์ส่งเสียงขึ้น “มีเลเวลเยอะเข้าหน่อยก็เลยคิดจะดูชาวบ้านเขาหรือไง อย่างฉันนะไม่มีปัญหากับไอ้พวกมอนสเตอร์แบบนี้หรอก ฉันเคยรับมือกับพวกมันมาเยอะแล้ว ถ้าแค่เอาตัวรอดได้นะสบายมาก ยังไงซะเป้าหมายของฉันไม่ใช่การไปล่าพวกมันอยู่แล้วด้วย”

“ปากเก่งจริงนะ” ตะวันยิ้มเล็กๆ “เอาไว้เดี๋ยวเจอของจริง ฉันล่ะอยากจะรู้กันว่าแกจะเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากฉันรีปเล่า”

คำถากถางเล็กๆ นั้นทำให้กานต์ชำเลืองสายตาไปมอง

“จะให้ฉันเนี่ยเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากนาย หลับสักตื่นก่อนมั๊ย...

ไปห่วยยัยนั่นเถอะ”

ว่าแล้วก็สะบัดหน้าไปทางพลอยที่เลิกคิ้วอยู่ตรงกลาง โดยไม่ทราบสาเหตุ ดูเหมือนสายตาของเด็กหนุ่มทั้งสองนั้นจะจ้องมองตรงมาที่เธอเป็นทางเดียว แน่นนอน...มันคือการดูถูกอย่างรุนแรง!

“น้อยๆ หน่อยเถอะยะ!” พลอยขึ้นเสียงสูง “คนอย่างฉันไม่ใช่ตัวถ่วงของใครหรอกนะบอกซะก่อน ฉันเองก็ไม่มีทางเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากนาย ตะวันหรอก คอยดูสิ!”

“ชะ...ช่วยฉันด้วย!”

มันก็เป็นไปตามที่ทุกคนคาดกันเอาไว้ นั่นแหละ

หลังจากเดินเข้ามาในป่าตรงตีนเขา พอเข้าเขตที่พวกมังกรอาศัยกันอยู่เยอะๆ ได้เท่านั้นเอง ภัยพิบัติที่แสนโหดร้ายก็มุ่งตรงเข้าเล่นงานเหล่าวัยรุ่นนั้ทั้งสามโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

“หะ...ทำไมถึงต้องเป็นฉันตลอดเลยอ้อ!”

พลอยได้แต่แหงปากร้องโวยวาย ขณะสับขาวิงหนีเป็นพัลวัน เพราะว่ายามนี้เบื้องหลังของเธอนั้นมีมังกรธาตุดินตัวสูงราวสามเมตร ที่ตะกุกตะกักหน้าๆ ไล่หลังมาติดๆ ลักษณะของมอนสเตอร์ตัวนี้คล้ายแรด เขาแหลมคมสองข้างบนหัวมันสามารถขวิดทำลายสิ่งกีดขวางทุกอย่างที่ขวางหน้าทิ้ง

รูปลักษณะชัดเจนที่พลอยจำได้ไม่เคยลืมว่า ก่อนหน้านั้นมันก็เคยมุ้งร้าย
ใส่เธอในควอสต์ “ตามหาเจนนี” มาก่อน

ถูกแล้ว...โรโน ดรากอน นั่นเอง!

โครม!!!

เจ้ามังกรแรดพันธุ์เดิมใช้เขาของมันกระแทกต้นไม้ที่ขวางทางให้หักโค่น
ลอยสูงขึ้นกลางอากาศราวกับเป็นดรัมเมเยอร์ที่โยนคทาขึ้นฟ้าไม่มีผิด ติดที่
ไอ้คทານี้มันดันพุ่งลงดิ่งปักลงพื้นเฉียดร่างของพลอย จนแม่เจ้าประคุณเบรก
และล้มลงไปนั่งแทบไม่ทัน

“อะ...อะอะไรเนี่ย แบบนี้ก็ได้หรือ!”

พลอยพูดแทบไม่เป็นภาษา เส้นทางหนีถูกปิดไว้หมดสิ้น ทั้งเบื้องหน้า
และด้านหลังที่เจ้ามังกรแรดมาขวางทางไว้พร้อมกับตะกุยเท้าเตรียมตัว
ประจัญบาน!

“ตะ...เตี้ยลึคะคุณพี่ขา มีอะไรค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันนะคะ หนูเป็น
ผู้หญิงนะคะพี่ ทำไมพี่ถึงไม่ไปไล่กวาดไอ้พวกผู้ชายที่เหลือกันล่ะคะ”

เด็กสาวพยายามยกมือประนีประนอม แต่มันก็ดูเหมือนว่าคำขอ นั้นจะ
ไร้ผล เมื่อเจ้ามังกรแรดไม่ฟังอีร่าคำอ้อรม วิ่งดิ่งเข้าขวิดเป้าหมายทันที

“กรี๊ดดด!”

โครม!!!

ไม้ด้านหลังของพลอยนั้นแตกกระจุยเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอย่างง่ายดาย
แต่ร่างบางของสาวน้อยนั้นกลับไม่แหลกละเอียดไปด้วย จะเรียกว่าถูก
ช่วยเอาไว้ได้แบบเส้นยาแดงผ่าแปดก็ไม่ผิดนัก เพราะยามนี้นายกานต์พุ่ง
เข้ามารวบตัวพลอยเอาไว้และหลบออกมาได้อย่างฉิวเฉียด

“เอาแต่ร้องเสียงหลงมันไม่ได้ช่วยให้เธอรอดตายหรือกระนะยัยบ้า
แล้วไปร้องขอชีวิตมอนสเตอร์แบบนั้นอย่างกับมันจะเห็นใจเธอนั่นแหละ”

กานต์พูดอย่างอ่อนใจกลางจุดร่างบางของสาวน้อยให้รีบลุกขึ้นยืน

“กะ...ก็ทำไมนายถึงเพิ่งจะมาช่วยกันเล่า!”

“บ๊ะ! ก็ฉันติดอยู่กับไอ้บ้านี่อีกตัวทางนั้นนี่หว่า เธอเองก็เลวเลวน้อยกว่า

ฉันไม่มาก ทำไม่ถึงได้ไม่เอาตัวรอดไปก่อนเล่า”

“ฉันเป็นนักเวทนะ จะไปรับมือกับไอ้ตัวแบบนี้คนเดียวได้ยังไงกัน”

แค่ฟังก็ต้องถอนใจเลยทีเดียว ในความเป็นจริงนั้นพลอยมักจะเล่นอยู่ในตำแหน่งด้านหลังสุดของปาร์ตี้เสมอ หน้าที่เธอก็คงไม่พ้นการลงเวทมนตร์ใหญ่ๆ เพื่อปิดบัญชีพวกศัตรูในทีเดียว ดูจากนิสัยของแม่เจ้าประคุณแล้วคงสะใจอยู่หรอกที่โจมตีที่เดียวมอนสเตอร์ตายคาที่ แต่ติดที่พอต้องมาขึ้นชนมอนสเตอร์ตัวต่อตัวแล้ว คุณเธอดันทำอะไรไม่เป็นเลยเนี่ยสิ

“ว้ายๆ มันลุกขึ้นมาแล้วอะ!”

พลอยเกาะแขนกานต์เอาไว้แน่น เมื่อเห็นว่าเจ้าไรโน ดรากอนที่โจมตีพลาดเมื่อครู่สลัดหน้าแรงๆ ไล่ความมั่นใจ ก่อนใช้ดวงตาคู่ที่นากลัวนั้นจ้องเป้าหมายของมันอีกครา

“เธอถอยออกไปก่อนยัยพลอย”

“อะ...เอ๊ะ? นายจะไหวหรือ”

เด็กสาวถามเมื่อฝั่งตรงข้ามใช้มือผลักให้ตนถอยห่างออกไป แน่نونว่ากานต์ตอบเป็นรอยยิ้ม

“ไหวไม่ไหว ฉันก็เพิ่งจะมานับไปเมื่อกั้ตั้งหลายตัว รู้ไว้ด้วย”

สิ้นเสียงนั้น เจ้าไรโน ดรากอนก็พุ่งตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว เขาแหลมคมทั้งสองเล็งร่างของนายกานต์ราวกับรู้ดีว่าเจ้าหมอนั่นอันตรายกว่าแม่สาวน้อยคนเมื่อกั้หลายขุมนัก ซึ่งมันก็คิดถูก เพราะเด็กหนุ่มหัวเราะหือออกมาอย่างใจเย็น มือหยิบเอาไอเทมชิ้นหนึ่งขึ้นมาโยนสวนเข้าใส่ใบหน้าของเจ้าไรโน ดรากอนทันที

ขวดแก้วใสทรงหลอดทดลองควงสว่างอยู่กลางอากาศเพียงชั่วครู่ ภายในนั้นมีของเหลวสีม่วงไม่น่าพิศมัยบรรจุเอาไว้ พลันปะทะเข้ากับใบหน้าของเจ้ามังกร ขวดแก้วดังกล่าวก็แตกกระจาย กลุ่มควันสีม่วงพุ่งขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

โฮกกกกกก!!!

ไรโน ดรากอนแผดเสียงร้องอย่างบ้าคลั่ง ร่างสูงเกือบสามเมตรนั้น

ถึงกับเซกเวลา เสียหลักล้มลงไปกับพื้นโดยพุ่งผ่านร่างของกานต์ไปอย่างน่าเหลือเชื่อ

“โอ้โห!” พลอยร้องเสียงสูงพลางถอยหลังหนีเพราะเจ้ามังกรตัวแสนนั้นมันมานอนหมดสภาพอยู่ไม่ห่างจากเธอเท่าไรนัก “นายทำอะไรกับมันนี่ยะทำไมถึงได้ล้มตึงลงไปเฉยๆ แบบนี้ล่ะ”

“ง่ายมาก” กานต์ยิ้มแฉ่ง “พิษยังโง่งล่ะ ต่อให้มังกรพวกนี้แข็งแรง มีเกราะป้องกันที่ร้ายกาจมากขนาดไหน แต่ถ้าไม่มีสีกิลติดตัวพวกป้องกันอาการผิดปกติแล้วละก็ พิษพวกนี้ยังใช้เล่นงานมันได้อย่างเด็ดขาดเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไอ้พิษร้ายแรงระดับสูงอย่างพิษแมงมุมแม่หม้ายนี่แหละ”

คำอธิบายที่ทำให้พลอยต้องมองอย่างทึ่งๆ เพราะยามนี้เจ้ามังกรที่ว๊วแข็งแรงนักหนาเมื่อครู่ก็ถึงกับออกอาการเมาจนลุกไม่ขึ้น ท่าทางปวดแสบปวดร้อนแต่ไม่อาจขยับเขยื้อนร่างกายได้นั้น เห็นได้ชัดว่ามันโดนพิษเล่นงานจนกลายเป็นอัมพาตอยู่ชั่วคราว

แน่นอนว่าสำหรับนายกานต์แล้ว ประสบการณ์ที่เขาเคยปะทะกับบอสโหดๆ อย่างนางพญาแมงมุมเซซิลลามาก่อนหน้านี้ ช่วยทำให้เข้าใจวิธีการใช้งานไอเทมประเภทพิษขึ้นมาเรื่อยๆ

“เอาละ ที่เหลือก็ไม่ยากแล้ว เดี่ยวฉันจะ...”

กานต์พูดขึ้นพลางชักมีดคู่มือทั้งสองเล่มขึ้นมา แต่เด็กหนุ่มกลับขะมักนึ่งไปก่อน สัญชาติญาณร้องเตือนจนทำให้ดวงตาสีสนิมเหลือกต้องหรีดง จู่ๆ เหงือกก็แตกพลั๊ก อาจเป็นเพราะเขาสัมผัสได้ถึง...

“อันตรายนะ!”

ขาดคำ เด็กหนุ่มเก็บอาวุธเข้าตัว กระโจนเข้าไปรวบร่างพลอยเอาไว้ อีกครั้งก่อนกระโดดหนีห่างจากจุดนั้นให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ พลอยไม่มีโอกาสได้ตะโกนถามเสียด้วยซ้ำว่าเพื่อนหนุ่มคนนี่คิดจะทำอะไรกันแน่ เพราะในตอนนั้นเอง คำตอบก็ปรากฏขึ้นมา!

ตูม!!!

ดวงตาสีอำพันของเด็กสาวได้แต่เปิดกว้าง เป็นเพราะว่าเธอเพิ่งถูกช่วย

ให้รอดตายมาได้อย่างฉิวเฉียดอีกครั้ง แน่ใจว่าไม่ใช่จากฝีมือของเจ้าโรนิน
ดราคอนแต่อย่างใด แต่เป็นระเบิดเพลิงไฟขนาดใหญ่ยักษ์ที่เพิ่งพุ่งใส่ร่างใหญ่
โตของเจ้ามอนสเตอร์มังกรตัวนั้น จนมอดไหม้เป็นจุดชนวนที่ไม่ได้ส่งเสียงร้อง
แม้แต่หน่อย

พลอยต้องประหลาดใจ ไม่ใช่เรื่องที่จู่ๆ ก็มีเพลิงมาระเบิดสังหาร
มังกรตัวนั้น แต่เป็นสัญญาณของกานต์มากกว่า เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่
นายคนนี้ช่วยชีวิตเธอเอาไว้ได้แบบนี้ ราวกับการเคลื่อนไหวของกานต์นั้นเป็น
ไปตามเซนส์การเอาตัวรอดในระดับที่จับใจมาก

“ไฉ่บ้าเอ๊ย...”

พลอยยังคงไม่ได้ถาม เพราะกานต์สับถอกมาอย่างห้วนเสีย ไม่ซ้ำร่าง
สูงก็ตัดสินใจปล่อยมือจากเด็กสาว ก่อนดันตัวลุกขึ้นยืนและจ้องมองไปยังศพ
ของโรนิน ดราคอน ที่วอดไปด้วยเพลิงไฟ

“แม้แต่เล่นอะไรชักช้ากันอยู่นั้นแหละ มันเสียเวลาไปมากแล้วนะเพีย
ไฉ่พวกบ้า”

เสียงตะโกนแบบหงุดหงิดดังขึ้น ตามด้วยร่างสูงของนายตะวันที่โดด
ลงมายืนอยู่เบื้องหน้าศพของเจ้ามังกรแรด เห็นได้ชัดว่าการโจมตีที่กวาดล้างนั้น
เป็นฝีมือของนายคนนี้อย่างไม่ต้องสงสัยกันเลยทีเดียว

“เอาแต่วิ่งพลาโน่ไปมาแบบนี้ แล้วเมื่อไรเราจะรู้หน้าเข้าไปด้านในได้
สักที” ตะวันโวยอีกชุด

“น้อยๆ น้อยๆ ไฉ่บ้า!” กานต์ตวาดกลับ “โจมตีแบบเมื่อก็คิดอะไรอยู่
กันแน่พะ เกิดคิดจะฆ่าพวกเราไปด้วยหรือไง”

ได้ยินแล้วตะวันก็เลิกคิ้วขึ้นก่อนจะส่งเสียงดัง “เหอะ!”

“ถ้าโดนแค่นั้นแล้วตายแก่ก็กระจอกินเยี้ยวแล้ว” ว่าแล้วก็ส่ายหน้า
อ่อนใจ “อีกอย่างแกเองก็หลบมันได้อยู่แล้วนี่ จะมาบ่นอะไรอีกไม่ทราบวะ
ผู้ชายเขาไม่คิดเล็กคินน้อยหรอกนะโว้ย”

“ดูซะก่อนว่าใครพูด ไฉ่สันขวานเอ๊ย...”

กานต์ได้แต่บ่นอย่างห้วนเสีย ขณะจุดให้พลอยลุกขึ้นมายืนได้อย่างยาก

ลำบาก แน่แน่นอนว่าเด็กสาวรีบเอื้อมมือไปลูบแขนของกานต์เบาๆ เป็นการทำให้
เขาใจเย็นๆ ลงหน่อย

“แล้วก่อนที่จะเอาแต่เถียงกันนะ ดูรอบๆ สักหน่อยก่อนก็ดีมัง”

ตะวันเอ่ยขึ้นพลางชำเลืองมองไปรอบๆ ตัวด้วยหางตา จนกระทั่งได้
เห็นเจ้าโรโน ตรากอนอีกนับสิบๆ ตัวค่อยๆ เดินย่องเข้ามาล้อมวงปิดทางหนี
ของพวกเขาเอาไว้จนหมด แน่แน่นอนว่ากานต์เองก็ดูเหมือนจะรู้ตัวแล้วเช่นกันว่า
พวกเขาได้วางกรายเข้ามาในจุดที่ไม่ควรเข้าไปอย่างจัง หากเดาไม่ผิดแล้ว
แถวๆ นี้จะต้องเป็นวังของเจ้ามังกรแดงพวกนี้โดยไม่ต้องสงสัยเลย

“ซิ! เสี่ยงดั่งกับแรงสะเทือนไปเรียกให้พวกมันโผล่ออกมาอีกงั้นหรือ
เนี่ย”

กานต์เอ่ยขึ้นอย่างหัวเสีย ลำพังก้าแคร์รับมือตัวเดียว เขาเองก็จัดการ
มันได้สบายๆ อยู่หรอก แต่ถ้ามันโผล่ออกมาเต็มพื้นที่ไปหมดแบบนี้เห็นทีจะ
ตั้งมืออยู่ไม่น้อย

“อะ...อะไรเนี่ย มันมาจากไหนกันเยอะแยะไปหมดเลยอะ”

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีัยคนที่คุณจะไม่ได้ช่วยอะไรมากนักและเป็นตัว
ถ่วงอยู่นิดๆ อย่างยัยพลอยที่ได้แต่มองมังกรรอบๆ ตัวด้วยสีหน้าซีดเผือด

“ว่าไงไอ้จิด แบบนี้แกยังคิดจะให้ฉันออมแรงเอาไว้เพื่อพวกแกอีกมั๊ย”

ตะวันถามด้วยรอยยิ้มเชิงเยาะ ซึ่งกานต์ก็ได้แต่เคาะลิ้นขัดใจ แต่ต้อง
ยอมรับว่าเจ้าหมอนี่ตัดสินใจได้ถูกต้อง ทั้งสองหนุ่มนั้นหันมาสบตากันวูบหนึ่ง
พอจะรู้ได้เลยว่าสถานการณ์แบบนี้เห็นทีคงมีแต่ต้องรับมือกับศัตรูให้ได้เท่านั้น
แต่อันดับแรกยังไปก็ต้องจัดการกับแม่สาวที่กำลังตัวลั่นอยู่ข้างๆ เขาเสียก่อน

กานต์มองไปรอบๆ เพื่อค้นหาทางออก ขณะที่เหล่ามังกรแดงทั้งฝูงก็
ค่อยๆ คืบคลานใกล้เข้ามา และล้อมวงดักทางหนีของศัตรูเอาไว้ แสดงออกให้
เห็นได้ชัดว่าพวกมันดูจะถนัดการออกไล่แบบเป็นฝูงมากกว่าการสู้เพียงลำพัง

“นะ...นายกานต์ มันเข้ามาแล้วนะ มันมาแล้ว!”

พลอยเอื้อมมือตีแขนของเพื่อนรัวๆ อาจจะเป็นเพราะว่าตอนนี้เขา
เอาแต่นิ่ง ในขณะที่ศัตรูนั้นกำลังคืบคลานเข้ามา ข้างบางตัวเริ่มจะตะกุกตะกัก

เตรียมวิ่งเข้ามาหาด้วยซ้ำไป

และแล้วสายตาของกานต์ก็มองไปเห็นบางอย่างเข้าในชั่วพริบตา นั่นเขารวบตัวพลอยขึ้นมากุ้มจนเธอร้อง “ว้าย!” ก่อนกระโดดพรวดเดียวพุ่งออกไปจากจุดนั้นอย่างรวดเร็ว เจ้ามังกรแรดสองตัวที่วิ่งพุ่งเข้าใส่จึงเข้าขวิดกันเองเต็มแรงจนกระเด็นไปคนละทาง

พริบตาเดียวกานต์ก็ใช้ทักษะการเคลื่อนไหวของผู้เล่นธาตุลมหอบเอาพลอยขึ้นมายืนบนกิ่งไม้ใหญ่ๆ ของต้นไม้ที่สูงเกือบหกเมตรได้สำเร็จ กิ่งไม้นี้มีขนาดใหญ่และแข็งแรงพอให้พลอยเกาะได้สบายๆ ซึ่งความสูงของมันก็ทำให้เธอต้องเกาะลำต้นด้านหลังเอาไว้แทบไม่ทัน

“ตะ...เดียวซี นายพาดันขึ้นมานับนี้ทำไมเนี่ย”

กานต์ไม่ได้ตอบคำถามอะไรทั้งนั้น เขาหยิบขวดน้ำยาบางอย่างออกมาและยัดมันเข้าปาก บังคับให้พลอยดื่มเข้าไปโดยไม่ทันตั้งตัว ดวงตาของเด็กสาวเปิดกว้างขึ้นเล็กน้อย เธอส่ายก้มเบาๆ ก่อนเงยหน้าขึ้นมองค้อน

“นะ...นายเอาอะไรให้ฉันดื่มเนี่ยอีตาบ้า”

“อยู่บนนี่อย่าไปไหนนะ เดียวเจ้าพวกนั้นจะฉันทัดการเอง”

กานต์พูดทิ้งไว้เพียงเท่านั้นแล้วกระโดดทิ้งตัวลงไปตามลำพังทันที ทำเอาพลอยสะดุ้งโหยงที่ถูกปล่อยทิ้งไว้บนนี้เพียงลำพัง

“ตะ...เดียวซี แล้วฉันจะไปไหนได้เล่า แล้วไอ้จะจัดการนั้นมันอะไรอะ!”

เธอทำได้เพียงตะโกนไล่หลังไปเท่านั้นเอง แต่ดูเหมือนว่ากานต์จะไม่สนใจอะไรแล้ว เช่นเดียวกับตะวันที่อยู่อีกด้านหนึ่ง ซึ่งซ้ำเล็งขึ้นไปเห็นว่าแม่สาวน้อยตัวปัญหาได้ถูกพาขึ้นไปเกาะบนจุดปลอดภัยเป็นที่เรียบร้อย แม้จะเข้ากับท่าทางของแม่เจ้าประคุณอยู่บ้าง แต่ตอนนี้ก็ไม่ใช่เวลามาหัวเราะกับจำนวนของมังกรเลเวล 75 ที่มีถึงแปดตัวพวกนี้

“เอวาระ ถือชะว่าอุ่นเครื่องก่อนไปเจอของจริงก็แล้วกัน”

ตะวันที่พูดแข็งๆ ขณะขยับมือทั้งสองข้างออกมา มีเปลวไฟปะทุขึ้นอย่างรุนแรงทันที

ดวงตาสีทับทิมนั้นตวัดไปมองอีกด้านหนึ่งตรงจุดที่กานตบีกหลักยืนอยู่ พอดิบพอดี รอยยิ้มแบบกวนๆ ที่หาได้ไม่บ่อยนักจากเจ้าหนุ่มอารมณ์ร้อน คนนี้ปรากฏขึ้น มีประกายความสนใจบางอย่างในแววตาของเขา

“แล้วก็ขอคุณหน่อยเถอะว่า แกจะเก่งเหมือนที่ปากพูดหรือเปล่า ใจี้จัด”
ควับ!

สิ้นคำกล่าวนั้น ตะวันก็เอี้ยวตัวหลบ มังกรเรดตัวหนึ่งที่พุ่งเข้ามาจากทางด้านหลังนั้นโจมตีพลาดเป้าไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ เจ้าอสูรร้ายต้องเบิกตากว้างตกใจ ทั้งๆ ที่มันโจมตีจากจุดบอดแท้ๆ แต่เจ้าผู้เล่นใช้ไฟคนนี้ก็หลบได้ราวกับมีตาหลังไม่มีผิด

“เป็นแค่มอนสเตอร์ธาตุดินแท้ๆ อย่าซ่าให้มันมากนัก!”

ตูม!!!

869,885

แค่ใช้กำปั้นที่หุ้มไว้ด้วยเปลวไฟนั้นกระแทกเข้าใส่กลางลำตัวของศัตรู ผิวหนึ่งที่แข็งแกร่งราวกับหินของมันก็ระเบิดกระจาย ค่าความเสียหายพุ่งขึ้นสูงเมื่อร่างสูงเกือบสามเมตรกระเด็นไปราวกับถูกชนด้วยรถบรรทุกไม่มีผิด

ตะวันไม่รอช้า กระโดดขึ้นกลางอากาศ เปลี่ยนเปลวไฟในมือซ้ายให้กลายเป็นลูกบอลเพลิงที่บีบอัดพลังทำลายล้างชั้นสูงเอาไว้ ดวงตาสีทับทิมจ้องเป้าหมายอย่างมาดมั่น ก่อนขว้างลูกไฟนั้นออกไป!

“แม้กันส์บอมบ์!”

ระเบิดพลังทำลายล้างสูงพุ่งตรงเข้าหาร่างมังกรตัวใหญ่ที่นอนนิ่งอยู่กับพื้น

ตูม!!!

3,878,200

ค่าความเสียหายมหาศาลกับเปลวไฟที่ลุกไหม้เผาผลาญทุกอย่างรอบด้านให้หายวับไปนับว่าน่ากลัวแล้ว แต่ดูเหมือนสภาพร่างของเจ้ามังกรเลเวล 75 ที่หายไปทันควันนั้นคือสิ่งที่น่าตกตะลึงยิ่งกว่า

“ชิ! ไอ้พวกบ้าพลังเอ๊ย”

กานต์ที่อยู่อีกด้านต้องเอียงขึ้นอย่างอดไม่ได้ ลมร้อนระอุที่พัดผ่านร่างของเขาไปนั้นมันชวนให้หงุดหงิดอยู่เล็กๆ แต่สมาธิของเขากลับอยู่ที่ร่างของเจ้าโรโน ดรากอนอีกตัวที่พุ่งตรงเข้ามาอย่างไม่หวั่นเกรง

“เข้ามาเลย ไอ้พวกเกราะหนาๆ แบบแกละไม่คณามือฉันหรอกน่า”

กานต์เอ่ยด้วยรอยยิ้ม เขาหยิบเอาขวดระเบิดพิษแมงมุมแม่ห้ายขึ้นมาโยนเข้าใส่หน้าของเจ้าโรโน ดรากอนทันควัน พิษร้ายแรงกัดกินประสาทสัมผัสต่างๆ ของร่างกายมันอย่างรวดเร็ว ร่างใหญ่โตนั้นทรุดลงไปกระทบพื้นสบโอกาสให้กานต์วิ่งไต่ร่างของศัตรูขึ้นไปเพื่อค้นหาจุดตาย มีดสั้นทั้งสองเล่มถูกชักออกมาตัดวัดฟาดฟันเข้าใส่อย่างหนักหน่วง

“คริมส์วินด์!”

2,896,550 (คริติคัล)

การโจมตีเพียงครั้งเดียวแบบเข้าจุดตายของกานต์นั้นเพียงพอจะทำให้เจ้าโรโน ดรากอนตัวนั้นตายได้ทันที เห็นดังนั้นแล้วกานต์จึงเผยรอยยิ้มอย่างพอใจ แต่ดูเหมือนศัตรูที่มีมากเกินไปนั้นจะไม่ยอมเว้นจังหวะให้เขาพักหายใจเท่าไรนัก

“นายกานต์ ด้านหลัง มันมาอีกสองตัวแล้วนะ!”

พลอยตะโกนเตือนจากทางด้านบน ดวงตาสีสนิมเหล็กหันกลับไปมองและได้เห็นมังกรแรดอีกสองตัววิ่งตรงเข้ามาหาเขาอย่างเดือดดาลเพราะว่าเห็นเพื่อนของมันตาย กานต์เพียงแยมรอยยิ้มไม่ยี่หระ หยิบไอเทมบางอย่างออกมาถือไว้ในมือทันควัน

เจ้าตัวเพียงหย่อนไอเทมนั้นทิ้งลงไปบนพื้น และปักหลักยืนรอศัตรูอย่างใจเย็นเป็นที่สุด

“อะ...เดี๋ยวก่อน ทำไม่ไปยื่นประจันหน้าศัตรูแบบนั้น หลบสียะอยากตายหรือไง!”

พลอยตะโกนขึ้นอย่างตกใจ เพราะดูเหมือนนายกานต์นั้นจะยื่นรอให้เจ้ามังกรแรดขนาดสามเมตรทั้งสองตัววิ่งตรงเอาเขาของมันขวัดเข้าใส่เสียทีเดียว ส่วนอีกด้านหนึ่ง ตะวันที่เพิ่งใช้เปลวไฟเผาผลาญศัตรูสำเร็จก็ได้แต่หรีตามอง

ไม่เข้าใจเหมือนกันว่านายกานต์นั้นคิดจะทำอะไรกันแน่

“อย่าไว้วางใจไป ใจเคลื่อนที่ช้าเป็นเต่าแบบนี้ล่ะ...ฉันรับมือได้สบายมาก!”

กานต์ตะโกนเสียงดัง ดวงตาทั้งสองข้างของเขานั้นเบิกกว้าง และราวกับรูม่านตาหดเล็กลงเพื่อโฟกัสภาพตรงหน้าให้ชัดขึ้น โสตประสาทของเด็กหนุ่มคล้ายจะได้ยินเสียงดังเบรีย้ง! ก้องกังวานจนแทบแก้วหูไปหมด แต่นั่นมันก็ทำให้สัญญาชตาญาณในการเอาตัวรอดของเขาทำงานเต็มรูปแบบเช่นเดียวกัน

วูป!

เพียงกานต์บิดตัวนิดเดียวเท่านั้น เจ้าโรโน ดรากอนก็โจมตีพลาดเป้าไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ เขาหมุนตัวหลบพ้นการโจมตีจากมังกรตัวแรกมาได้ ขณะที่ตัวที่สองเองก็วิ่งตามหลังมาติดๆ มันก้มหัวลงเล็กน้อยหมายจะใช้เขาเสียบเข้ากลางพุงกะทิของเจ้าหมอนี่ให้ดับดินในคราเดียว แต่กานต์เห็นอกว่านั่น

“ไอ้ะ! ใจเย็นลูกพี่!”

เจ้าหนุ่มเจ้าของดวงตาสีสนิมเหล็กอุทานเบาๆ แต่การเคลื่อนไหวที่น่าเหลือเชื่อทำให้ทั้งพลอยและตะวันต้องเบิกตากว้างขึ้น กานต์ยกเท้าขึ้นเพียงนิด เหยียบไปบนใบหน้าของเจ้าโรโน ดรากอน และถีบตัวเองขึ้นไปด้านบน หลบเลี่ยงเขาที่พุ่งมาเสียบได้อย่างฉิวเฉียด ก่อนกลิ้งตัวไปบนร่างของมังกรแรด และหมุนตัวลงมายืนบนพื้นได้หน้าตาเฉย

การเคลื่อนไหวฉิวฉวยที่รวมผลจากสัญชาตญาณระดับสูงประกอบกับความยืดหยุ่นของร่างกายในระดับเหนือมนุษย์นั้นทำให้พลอยถึงกับอ้าปากค้าง ขณะที่ตะวันนั้นต้องหรีตตาลง ทำได้เพียงแค่อูทานออกมาว่า...

“การเคลื่อนไหวแบบนี้ เหมือนกับหมอนั้นเลย” พุดแล้วก็กำมือแน่น “หมอนี่มีอิมพัลส์มันลึนนะ”

ท่ามกลางความตกตะลึงของทุกฝ่าย กานต์เองก็ไม่ปล่อยให้โอกาสที่เขาสร้างขึ้นมาผ่านไปเสีย

เด็กหนุ่มเพียงแยมรอยยิ้มและจ้องมองศัตรูสองตัว แน่ใจว่าเขาเอง

ก็มีเป้าหมายจะล่อให้พวกมันวิ่งไปตรงนั้น บริเวณที่มีศพของเจ้ามังกรตัวแรก ที่ถูกเขามาไปเมื่อครู่นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บริเวณที่เขาได้หย่อนไอเทมอะไรบางอย่างเอาไว้ก่อนหน้านี้

โฮกกกกกก!!!

ไม่ทันไร มังกรทั้งสองก็ส่งเสียงร้องแหลมบาดหู อาจเป็นเพราะว่าจู่ๆ พื้นดินที่พวกมันยืนอยู่นั้นก็กลายเป็นของเหลวสีขาวเหนียวๆ ดูติดเท้าเอาไว้ จนแทบจะขยับตัวไม่ได้เลย

“นั่นมันอะไรอะ”

พลอยหรือตาล นึกประหลาดใจว่าไอ้ของเหลวขาวๆ ที่มีลักษณะคล้าย กาวนั่นคืออะไรกันแน่

“ระเบิดกาวดูตั้งนั้นหรือ ไอ้หมอนั่นมันหย่อนไว้ตอนไหนกัน”

ขณะที่ตะวนซึ่งมองอยู่ก็รับรู้ได้ทันทีว่าของเหลว นั่นคืออะไร

ระเบิดกาวดูด (Glue Bomb) คือไอเทมพิเศษที่จะระเบิดของเหลวสีขาวเอาไว้ยึดติดศัตรูไว้กับพื้นหรือกำแพงได้ แม้จะไม่ได้มีประสิทธิภาพเทียบเท่ากับ ใช้ตรวนจากนรก ระเบิดอาคมระดับสูงที่เทพอสูรสายฟ้าชอบใช้ แต่มันก็ถูกทดแทนด้วยราคาที่ถูกและสร้างขึ้นมาได้ง่ายกว่ามาก จัดว่าใช้งานได้ดีทีเดียว ตูม!!!

ยังไม่หมดเพียงเท่านั้น จู่ๆ ศพของเจ้าโรโน ดรากอนที่นอนอยู่ใกล้ๆ กันก็ระเบิดอย่างรุนแรง ขึ้นส่วนร่างกายของมันที่กระจุยออกนับว่าน่าขยะแขยงแล้ว แต่ไอ้ควีนสีม่วงที่พุ่งออกมารอบๆ จัดว่าน่าสะอิดสะเอียนกว่ามากเลยทีเดียว

“อ้อ...อะไรอะ ทำไมจู่ๆ ศพของมังกรตัวนั้นถึงระเบิด แล้วควีนแบบนั้นมัน...พิษหรือ”

พลอยยกมือขึ้นปิดจมูกแทบไม่ทัน ขนาดอยู่ตรงที่สูงแบบนี้แล้ว แต่กลิ่นเหม็นจากควีนซากศพนั้นก็โชยขึ้นมาถึงตรงที่เธอนั่งอยู่เลยทีเดียว

“พิษของแมงมุมแม่หม้ายนะถ้าเกิดกัดกินศัตรูจนตายแล้วละก็ มันจะก่อปฏิกิริยากัดกินซากศพจนระเบิดกระจายตัวออกมาได้แบบนี้ด้วยยังไงละ...

แล้วการที่พวกแกไปยืนอยู่ตรงนั้น มันก็ยิ่งง่ายเข้าไปใหญ่”

กานต์พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงสดใส พลังควมมีดีในมือให้มัน ก่อนวิ่งตรง
ดิ่งไปยังร่างของเจ้าโรโน ดราคอนอีกสองตัวที่ตอนนั้นโดนควันพิษสีม่วงรมจน
ทรุดเข่าอ่อนไปหมดแล้ว

“ไต่บ้านั้น วิ่งเข้าไปในควันพิษแบบนี้ คิดจะฆ่าตัวตายไปด้วยหรือ
ไงพะ!”

ตะวั่นที่เพิ่งเผามังกรตายไปอีกตัวเลยขึ้นด้วยสีหน้าตกตะลึง กว่าจะได้
ทันทักท้วงอะไร กานต์ก็วิ่งหายเข้าไปในควันพิษเป็นที่เรียบร้อยแล้ว กลุ่มควัน
ขมุกขมัวจนมองอะไรไม่เห็น สัมผัสได้เพียงเสียงร้องโหยหวนของเจ้ามังกรทั้งสอง
สองตัวที่ตั้งขึ้น และเจียบหายไปในฉับพลัน

กว่าจะรู้ตัวอีกครั้ง นายกานต์ก็วิ่งออกมาจากหมอกพิษนั้น พร้อมกับ
ที่ควันสีม่วงค่อยๆ จางหายไป เผยให้เห็นศพของมังกรอีกสองตัวที่นอนแน่นิ่ง
เป็นหลักฐานยืนยันว่าตายคาที่อย่างแน่นอน

“หึ! ถ้าคนใช้พิษต้องมาตายด้วยพิษของตัวเอง มันก็คงทุเรศน่าดู
จริงมั้ยละ”

เด็กหนุ่มพูดขึ้นด้วยใบหน้าเบือนรอยยิ้ม สภาพร่างกายของเขาดูสดใส
ชนิดที่ไม่มีพิษใดๆ เข้ามากัดกินพลังชีวิตได้เลยแม้แต่หน่วยเดียว

“เฮ้ย ไอ้คุณตะวั่น! เอาแต่มองแบบนี้แล้วเมื่อไรจะฆ่าพวกมันหมดแล้ว
เร่งมือเข้าเซ!”

สบโอกาสเมื่อเห็นว่าคู่อดีตจะมองนิ่งค้างมาทางนี้ กานต์จึงย้อนคำพูด
กลับไปจนตะวั่นต้องเบะปาก เป็นจังหวะที่มีโรโน ดราคอนอีกตัวหนึ่งวิ่งมา
จากด้านหลังพอดิบพอดี ตะวั่นจึงหันไปขว้างลูกไฟอัดหน้าเจ้ามังกรตัวนั้นจน
มันไถลลงไปบนพื้น โดนไฟเผาหมดไหม้ตายไปอีกตัวทันที

“คิดว่าพูดอยู่กับใครวะไอ้จืด!”

คนอารมณ์ร้อนตะคอกกลับ ก่อนเร่งมือเข้าปะทะกับมังกรอีกสองตัวที่
พุ่งเข้ามา ด้วยการกระโดดตีลังกาข้ามหัวศัตรูและขว้างระเบิดไฟสองลูกใส่ศัตรู
พร้อมๆ กัน!

“คำก็จิตสองคำก็จิต...รสนี้มันไม่ดีตรงไหนวะ!”

กานต์พูดขึ้นพลางขว้างระเบิดพิษใส่มังกรอีกตัวหนึ่งที่พุ่งตรงเข้ามาหา พอดิบพอดี ฤทธิ์ของพิษแมงมุมแม่หมาวยังคงร้ายแรงและได้ผล เสียชีวิตทันทีที่เจ้าโรโน ดรากอนตัวนี้กำลังจะทรุดลง กานต์ก็กระโดดสวนขึ้นไปใช้คมมีดแทงเข้าจุดตายของศัตรูได้แม่นยำเหมือนเคย

3,699,145

ค่าความเสียหายมหาศาลและร่างของเจ้ามังกรที่ตายคาที่นั่นเป็นหลักฐานชั้นดีถึงความสามารถของกานต์ที่พัฒนาขึ้นอย่างก้าวกระโดด มีหน้าซ้ำศพของมังกรอีกสองตัวที่ถูกฆ่าไปก่อนหน้านี้ก็ระเบิดออก ควันพิษสีม่วงกระจายพุ่งเป็นวงกว้าง ลามไปตามร่างของมังกรอีกหลายตัวให้กลายเป็นอัมพาตได้ทันที

ซึ่งนั่นก็ไม่ใช่เรื่องยากแล้วสำหรับการที่นายกานต์จะพุ่งเข้าไปฆ่าศัตรูที่กำลังอ่อนแอเหล่านั้นแบบเรียงตัว!

“เพราะแบบนี้สินะ หมอนี่ถึงได้พาดันขึ้นมาหลบด้านบน...”

พลอยที่เฝ้ามองอยู่โดยตลอดเอ่ยขึ้นอย่างตกตะลึง ที่แรกก็คิดว่ากานต์พาเธอมาหลบตรงนี้เพื่อให้พ้นจากการโดนโรโน ดรากอนฝูงนี้ทำร้ายเอา แต่กลับกัน เพราะว่าอยู่สูงขนาดนี้ต่างหากถึงทำให้เธอรอดพ้นจากควันพิษที่หมอนี่นั่นใช้

“ถ้ามันไอ้ยาที่หมอนี่นั่นให้ดื่มเมื่อกี้ก็คงเป็นยาต้านพิษสินะ”

แน่นอนว่าควันมักลอยขึ้นที่สูงเสมอ ไม่เว้นแม้แต่ควันพิษพวกนี้ แม้จะสลายไปจนขึ้นมาถึงเพียงบางเบา แต่น้ำยาที่กานต์บังคับให้เธอดื่มเมื่อครู่นี้เป็นยาต้านพิษอย่างไม่ต้องสงสัยเลยทีเดียว และหมอนี่นั่นก็คงดื่มมันเข้าไปด้วยแล้วแน่ๆ ถึงได้สามารถวิ่งวนอยู่ในหมอกพิษนั้นตัวลอยขนาดนี้

“เก่ง...”

นั่นคือคำที่พลอยสามารถเอ่ยขึ้นมาได้ในตอนนี้นี่เท่านั้นจริงๆ แม้ว่าเธอเองจะไม่ได้รู้จักกับนายกานต์มากมายนัก เรื่องฝีมือในฐานะผู้เล่นของเขาก็พอจะได้ยินมาบ้างตอนที่กานต์ทำงานให้กองทัพพิภพวิปสลายลม แต่มันแตกต่างจาก

ตอนนี้มาก เขาดูเชี่ยวชาญแพรวพราวไปด้วยเทคนิคหลากหลาย

และอาจรวมไปถึงสัญชาตญาณเหนือมนุษย์ของเขาด้วยก็ได้...

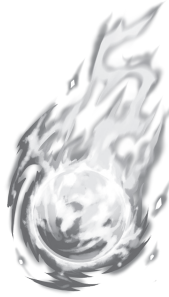
แม้จะไม่ได้เก่งกาจถึงระดับเทพอสูร แต่นายกานต์คนนี้ก็เรียกได้ว่าก้าวข้ามเส้นแบ่งระหว่างผู้เล่นปกติ ไปอยู่ในฝั่งของพวกเขา “ยอดมนุษย์” แล้วอย่างไม่ต้องสงสัยเลยทีเดียว

เช่นเดียวกับวันที่จ้องมองการวาดลวดลายของกานต์จากระยะไกลแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะทำเสียง “จี้!” ออกมาอย่างนึกขัดใจชอบกล

“ไอ้บ้านี่” ตะวันเอ่ยขึ้น “เป็นผู้เล่นที่มีฝีมือขนาดนี้แท้ๆ แต่แกมัวไปมุดหัวอยู่ที่ไหนมาวะไอ้จืดเหยี้ย”

4

ก่อนจะออฟไลน์

“เอลละ ถ้างั้นก็เรียบบร้อย ขอฉันเข้าไปสำรวจดูด้านในหน่อยนะ”

น้ำเสียงสดใสชนิดที่ไม่เหมือนคนเพิ่งไปผจญภัยกับภัยอันตรายมาแม้แต่น้อยของพลอยดังขึ้น ร่างบางนั้นวิ่งฉิวหายเข้าไปในเต็นท์ที่ปักหลังใหม่ที่เธอเพิ่งซื้อมาเมื่อไม่นานนี้ และมีโอกาสได้ใช้งานจริงๆ จังๆ เป็นครั้งแรกเสียที หลังจากเกิดเหตุให้ต้องดองไว้ในหน้าต่างไอเทมเสียตั้งนาน

เมื่อเห็นว่าย้ายตัวป่วนหายไปแล้ว กานต์ที่นั่งอยู่บนพื้นหญ้าด้านนอกก็ต้องถอนใจเบาๆ

“เกือบจะตายแท้ๆ ยังรำเริงได้อีกนะยัยนี่”

กานต์เอ่ยขึ้นอย่างอ่อนใจ ขณะชำเลืองมองไปรอบๆ ตัวเอง ได้เห็นพื้นที่ทุ่งหญ้าโล่งๆ หลังหลุดพ้นออกมาจากป่ามัจกรทางตอนเหนือได้สำเร็จเสียที ช่างๆ ตัวเขานั้นมีลำธารเล็กๆ ที่ไหลเอื่อย น้ำใสแจ้วจนมองเห็นตัวปลาได้สบายๆ ขณะที่เบื้องหน้ามีหุบเขามัจกรซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการเดินทางครั้งนี้ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่

เห็นได้ชัดว่าเขาเดินทางกันมาได้ไกลพอสมควรแล้ว แม้จะต้องเจอกับการผจญภัยย่อยๆ กับเหล่ามังกรหลากหลายพันธุ์ที่บุกเข้ามาโจมตีพื้นที่ที่เห็น ผู้เล่นแปลกหน้าข้ามถิ่นมาก็ตาม ซึ่งพื้นที่ที่เขาตั้งพักกันอยู่ตอนนี้คือทุ่งหญ้ามังกร เป็นทุ่งโล่งๆ ที่คั่นอยู่ระหว่างป่ามังกรกับหุบเขามังกรนั่นเอง ซึ่งกานต์ก็รู้สึกว่าคุณตั้งชื่อพื้นที่แถวนี้มันค่อนข้างจะมักง่ายเกินไปหน่อย

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็ถือว่าเสร็จสิ้นวันนี้ไปได้สักทีสินะ”

เสียงหัวเราะ ดังขึ้นจากเต็นท์อีกหลังหนึ่งที่ตั้งอยู่ไม่ห่างจากกันมากนัก นายตะวันเดินอาดๆ ออกมาจากในนั้น พร้อมกับใบหน้าที่บึ้งตึงที่เกือบจะเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าหมอนี่ไปเสียแล้ว

“ถ้ามาอยู่ตรงทุ่งหญ้ามังกรได้ก็น่าจะโอเคแล้วละ หมดภาวะที่ฉันต้องดูแลพวกแกในวันแรกเสียที”

ทั้งสีหน้าและคำพูดของตะวันแสดงออกชัดเจนว่ารำคาญแค่ไหนกับการต้องมาคอยดูแลพวกนายกานต์จนเดินทางมาถึงจุดนี้ได้ กานต์เองก็พอจะรู้ว่าหมอนี่มีทั้งเลเวลและฝีมือมากแค่ไหน เพราะฉะนั้นไอ้เรื่องแบบนี้ก็คงเป็นเรื่องที่น่ารำคาญสำหรับพี่แกจริงๆ นั่นแหละ

แต่ถึงอย่างนั้น ท่าทีของเขาก็ชวนให้หมั่นไส้เสียจนต้องส่ายหน้ายังไม่ชอบกล

“สำหรับฉันแล้ว มันก็โล่งใจพอๆ กันนั่นแหละ ที่ไม่ต้องทนอยู่กับไอ้พวกปากเสียแบบนี้”

คำโต้ตอบนั้นเรียกเสียง “เหอะ!” จากปากตะวันได้ทันควัน

“ปากเก่งจริงนะแก” ว่าแล้วก็เบะปาก “ยังไงก็อย่าลืมห่วงช่องระหว่างเรากันแล้วกัน ถ้าออนไลน์เข้ามาครั้งหน้าแล้วแกยังคั่นหาตำแหน่งบอสตัวนั้นให้ฉันไม่ได้จริงๆ ละก็ แกกับฉันมีเรื่องแน่รู้มั๊ยไอ้จืด”

“อย่าจริงจัง ทำยังกะเด็กคือขอให้แม่ซื้อของเล่นให้ฉันนั่นแหละ” กานต์ขวោះเข้าไป “ฉันบอกว่าการก็คือจะทำให้งั้นละ ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าพวกทีมล่าบอสนั้นเคลื่อนไหวเมื่อไร ฉันจะบอกตำแหน่งนั้นให้นายรู้ทันที”

“ให้มันจริงเหอะ”

ตระวันกระซางเสียง ขณะเดินอาดๆ มาถึงตัวข้างกองไฟโลมมอนสเตอร์ระดับสูงที่ผู้เล่นมักใช้เพื่อเซฟจุดเกิดและเดินที่ที่พักที่ต้งองกั้งเอนาไว้ระหว่งออฟไลน์ไป

พอตระวันหย่อนกันลงนั้ง เด็กหนุ่มทั้งสองก็แทบไม่สบตามองกันเลยแม้แต่น้อย สิ่งหนึ่งที่เด่นชัดเลยก็คือพวกเขาดูจะยังขัดใจกับท่าทางและการกระทำของอีกฝ่ายเป็นอย่างมาก แม้จะมีบางอย่างเปลี่ยนไปนิดๆ จากแววตาของตระวันที่เคยใช้มองนายกานต์มาก่อนหน้านี้

“เฮ้ย! ใจ่จิด”

จู่ๆ เจ้าหนุ่มผู้มีเรือนผมสีแดงเพลิงก็เอ่ยขึ้นขณะนั้งเหยียดขาทั้งสองข้างอยู่บนพื้นหญ้า เสียงเรียกนั้นไม่ได้รับการตอบรับใดๆ จากกานต์แม้แต่น้อย สีหน้าของเขาราวกับปล่อยเสียงเหล่านั้นให้ลอยผ่านไปเสียด้วยซ้ำ

“ฉันเรียกแก ไม่ได้ยินหรือใจ่จะใจ่จิด!”

เสียงที่เปลี่ยนไปเล็กน้อยทำให้ดวงตาสีสนิมเหล็กชำเลืองกลับมา ก่อนเจ้าตัวจะถอนใจเบาๆ

“ใครชื่อจิดไม่ทราบวะ”

กานต์ถามด้วยใบหน้าแข็งๆ ซึ่งท่าที่ขัดใจนั้นก็ดูจะทำให้ตระวันยิ้มออกมาได้

“เลเวลของแกอยู่ในระดับไหนกันแน่นะ”

“ถามทำไม” กานต์ตอบกลับด้วยคำถาม ขณะเปิดหน้าต่างข้อมูลเพื่อตรวจสอบอะไรบางอย่าง

“ฉันถามก็ตอบมาสิวะ ไหนๆ ก็ียดเหยียดให้ฉันเป็นที่เสียงเด็กให้พวกแกไปจนถึงที่หมายแล้ว ถ้าฉันไม่รู้จักระดับของพวกแกเอาไว้ละก็ เกิดไปเฝ้าคาท่ามอนสเตอร์อย่างมาโทะษกันนะโว้ย เพราะว่าฉันเองก็ไม่ได้พิศวาสพวกแกถึงขนาดจะยอมช่วยได้ทุกอย่างหรอกนะ ถ้าเห็นเป็นตัวดวงมากๆ ฉันก็ถีบหัวส่งเองายๆ เหมือนกัน”

กานต์ยิ่งกว่ารู้ดีในส่วนนั้น เจ้าตัวจึงส่งเสียง “เหอะ!” ออกมาดล้ายๆ ขัดใจ

“89”

ตะวันพยัคฆ์หน้ารับคำตอบสั้นๆ หัวงๆ นั้น แลเห็นความพอใจบางอย่าง จากแววตาได้

“เลเวลแค่นั้นแต่ก็เอาตัวรอดมาถึงตรงนี้ได้ ไม่เลวเลยนี่”

คำชมเล็กๆ แต่แฝงคำตำหนิไว้ด้วยไม่ได้ช่วยให้งานตรูสึกดีใจขึ้นสัก นิด แถมพ้อออกจากปากของหมอนี่แล้ว มันเหมือนกับการประชดประชันเสีย มากกว่าอีก

“แล้วนายละเลเวลเท่าไรไอ้คุณตะวัน” กานต์ถามกลับแบบไม่ได้ใส่ใจ อะไรนัก

“129”

คำตอบนั้นเองที่ทำให้เด็กหนุ่มถึงกับชะงักและหันไปมองใบหน้าของ เจ้าคนกวนด้วยท่าทางตกตะลึง ตัวเลขที่ไม่คาดคิดว่าจะออกมาจากปากของ ผู้เล่นคนไหนได้ทำเอากานต์ถึงกับพูดอะไรไม่ออก เพราะเลเวลของผู้เล่นปกติ ทั่วไปนั้นเพิ่งถูกเพิ่มขีดจำกัดให้ไปสุดที่ 150 เมื่อตอนเปลี่ยนเป็นแพตช์ 3.0 เมื่อไม่นานมานี้เอง นั่นเท่ากับว่านายตะวันคนนี้ใช้เวลาแค่ช่วงสั้นๆ นั้นอัป เลเวลขึ้นมาได้ถึงยี่สิบเก้าเลเวล

กานต์นั้นรู้ดีว่ายิ่งเลเวลสูงเท่าไรก็ยิ่งอัปเลเวลยากมากขึ้นเท่านั้น สำหรับเขาแล้ว ช่วงเลเวลตั้งแต่ 80 ขึ้นมานักกว่าจะข้ามขึ้นมาได้แต่ละขั้นมัน ช่างยากเย็นจนแทบจะท้อ แต่เจ้าหมอนี่ที่คาดว่าเป็นผู้เล่นสายโซโล่กลับทำได้ ง่ายๆ โดยไม่ต้องพึ่งใครเลย

“เลเวลเยอะกว่าพวกพี่กันต์อีก...”

กานต์พึมพำอย่างทิ้งๆ ขนະเมินหน้าไปอีกด้านหนึ่ง ทำให้คนนั่งใกล้ๆ ต้องหรีตาลง

“พูดอะไรนะ” ตะวันถาม

“เปล่านี่!” กานต์รีบแย้ง “ก็แค่คิดว่าไอ้พวกหัวเดียวกระเทียมลีบแบบ นายเนี่ย เก็บเลเวลได้ไวขนาดนี้ได้ยังไงก็เท่านั้นเอง”

“เหอะ!” ตะวันกระซอกเสียงใส “ก็เพราะว่าฉันเล่นคนเดียวมาตลอด

นี่แหละ ถึงได้ทำให้เลเวลขึ้นเร็วขนาดนี้ การที่ไม่ต้องมีตัวถ่วงคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับฉันแล้ว เอาตรงๆ นะ ถ้าวันนี้ฉันไม่ต้องมาดูแลเด็กก่อนแบบพวกแกนะ เลเวลฉันคงทะลุไปถึง 130 แล้วด้วยซ้ำไป”

คำถากถางนั้นทำให้กานต์ไม่รู้จะเถียงอะไร การที่ตัวเขาเองอยากจะเก่งขึ้นมันก็เป็นสาเหตุให้ตัดสินใจออกมาเดินทางเพียงคนเดียวเหมือนกัน (แม้จะผิดแผนที่ต้องหิวัยพลอยมาด้วยก็เถอะ) แต่ประเด็นที่เขาอยากรู้จริงๆ ก็คือ หมอนี่ใช้วิธีไหนกันแน่ถึงได้เก็บเลเวลได้บ้าเลือดขนาดนี้

ถ้าเป็นไปได้จริง กานต์คิดว่าหมอนี่น่าจะเป็นผู้เล่นที่มีระดับสูงที่สุดในเกมตอนนี้เลย

“เห็นเลเวลแบบนี้แล้ว ท่าทางนายจะตะบั้งตะบันล่าบอสทุกวันเลย ไซ้มี๊เนี่ย...บ้าเลือดซะมัด”

“เรื่องของฉัน” ตะวันแย้งกลับ “ก็ยิ่งดีกว่าลอยชายไปวันๆ ไม่ทำอะไรเลยแบบพวกแก”

คำตอบห้วนๆ ทำให้กานต์ต้องเบะปาก อยากตอกหน้ากลับไปเหลือเกินว่า ‘ลอยชายอะไรวะ’

“แค่เลเวลเยอะกว่าชาวบ้านเขาหน่อยก็ปากเก่งเหลือเกินนะไอ้คุณ ตะวัน เก่งกว่าเขานิดๆ หน่อยๆ ก็ทำเป็นกร่างไปเสียหมด เพราะแบบนี้แหละ ถึงได้เป็นผู้เล่นแบบไซโลไม่มีใครเขาคบ”

ตะวันส่งเสียงคล้ายๆ “ซิ!” ออกมา เขานิ่งไปพักใหญ่ๆ และหรีตามองนายกานต์

“ฟังจากคำพูดของแกแล้วเนี่ย ดูเหมือนจะใส่ใจกับเรื่องของเลเวลจังเลยนะไอ้จืด”

“ใส่ใจอะไรพะ นายเป็นคนเริ่มถามฉันก่อนไม่ใช่หรือไง” กานต์ย้อนกลับ “อีกอย่างผู้เล่นทุกคนก็ต้องใส่ใจเรื่องเลเวลอยู่แล้วไม่ใช่หรือไงพะ ไม่งั้นมันจะเรียกว่าเกม MMO ได้ยังไงกันเล่า”

“เข้าใจผิดไปอย่างนะ โกลลิบเลยด้วย” ตะวันแย้งกลับมา น้ำเสียงบาดลึกน้อย “ถ้าแกคิดว่าเลเวลเป็นตัววัดถึงความเก่งของผู้เล่นแต่ละคนแล้ว

ละก็ ฉันน่าจะเห็นมานานักต่อนักแล้วไอ้พวกผู้เล่นที่มีทั้งอำนาจแล้วก็เงินนิดๆ หน่อยๆ พอลจะทำให้เลเวลของตัวเองมันสูงกว่าชาวบ้านเขา แต่พอถึงเวลาต้องต่อสู้จริงๆ แล้วฝีมือไม่ได้เรื่องเลยสักนิด ถ้าให้ยกตัวอย่างง่ายๆ ก็ไอ้กริวก ไกเซอร์กับไอ้แต้วซาบิเน่ สองผู้นำกองทัพปัญญาอ่อนนั่นแหละ...ห่วยแตกบรมเลย”

ก็ยังมีที่ไม่ได้พาดพิงถึงเคียวว่า อติตหัวหน้าของกานต์ที่เขาดูจะนับถือ อยู่ไม่น้อย

“แล้วนายอยากจะสื่ออะไรพะยะ” กานต์ถาม

“ก็แค่จะบอกว่าไม่ต้องไปใส่ใจไอ้เรื่องเลเวลให้มันมากนักหรอก เห็นไอ้พวกแบบแกแล้วฉันรำคาญวะ ฉันน่าจะรู้จักผู้เล่นหลายคนที่มีทั้งฝีมือและไหวพริบเหนือกว่าชาวบ้านเขาโดยที่ไม่ต้องอาศัยคำว่า เลเวล เลยแม้แต่คนเดียว พอมองไอ้พวกที่มีเลเวลเยอะๆ แล้วคิดว่าตัวเองแน่นมันหูดหงิดชอบกล”

“เหอะ...ไอ้คนที่แกพูดถึงน่าจะยิ่งกว่ารู้จักอีกโง่”

“พูดอะไรวะ”

กานต์พึมพำเบาๆ จนตะวันต้องกระซอกเสียงใส่ ซึ่งเด็กหนุ่มผู้มีดวงตาสีสนิมเหล็กก็ยกไหล่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งๆ ที่มีอะไรมากมายอยากพูดได้ตอบกลับไปเสียเหลือเกิน โดยเฉพาะประโยคที่ว่า ‘ก็เพราะว่าพวกแกมีการดมมหาเวท ยังไงล่ะโง่’ ที่อยากจะพูดใจจะขาดนั่นก็ด้วย!

“แล้วไอ้วิธีต่อสู้พวกนั้นแหละ แกไปเลียนแบบมาจากใครกันพะยะ”

คำถามนี้ของตะวันทำให้กานต์ต้องชะงักไป เขารู้ดีว่าทำไมจู่ๆ หมอนี่ถึงได้สนใจรูปแบบวิธีการต่อสู้ของเขาเมื่อครูนี้นัก เพราะอันที่จริงเขาเองก็ไม่ได้คิดรูปแบบนั้นขึ้นมาด้วยตนเองทั้งหมด แต่ได้ศึกษาเรียนรู้มาจากพี่ชาย แม้จะยังไม่สมบูรณ์เท่า แต่ก็ฝึกจนอายุที่ชัดเจนแฉ่งไว้ และกานต์รู้ดีว่าทำไมตะวันถึงสนใจมันนัก

“ถามทำไมวะ” กานต์ใช้วิธีเลี่ยงประเด็นด้วยการยิงคำถามกลับไป

“ก็เพราะว่าแกเป็นผู้เล่นธาตุลม ไอ้วิธีการใช้พิษผสมผสานในการต่อสู้เนี่ยดูไม่ค่อยเข้าท่าไรนะสิพะยะ ถ้าเป็นผู้เล่นธาตุดินก็ว่าไปอย่าง เพราะว่ามีพิษ

เนี่ยมันมีความเสี่ยงในการใช้งานอยู่ ให้อัปเดตผู้เล่นสายที่เล็กลงๆ อย่าง
ธาตุลมนะพลาดพลังสักทีก็อาจตายได้เลยยังงี้แล้ว เป็นไปได้ยากที่พวกผู้เล่น
เปราะๆ แบบแกจะคิดสูตรนี้ขึ้นมาเอง”

ก็จริงของหมอนี่!

ที่กันตั้นนั้นมักใช้วิธีการสาดพิษใส่ศัตรูออกไปแบบนี้ก็ต่อเมื่อมีพี่เหมย
อยู่ด้วยเท่านั้น เพราะนอกจากเธอจะมีสกิลติดตัวอย่างแอนตี้บอดี ซึ่งป้องกัน
อาการผิดปกติทุกชนิดด้วยแล้ว เธอยังเชี่ยวชาญในการประชิดตัวและเจาะ
เกราะศัตรูในช่วงที่ติดพิษยิ่งกว่าใครอีกด้วย

“แล้วทำไมฉันจะต้องไปยึดติดไอ้สูตรพวกนั้นด้วยวะ แค่มันใช้งานได้
ผลก็พอแล้วไม่ใช่หรือไงแล้ว ฉันไม่ได้ก็ออบบี้ใครมาทั้งนั้นแหละ คิดขึ้นมาเอง
เว้ย”

โกหกไปคำโตแล้วก็ทำลยหน้าลยตาเหมือนไม่ใช่ใจ แน่نونว่าตะวัน
หรือตาจอมมองเขม็งคล้ายไม่ค่อยจะเชื่อลมปากของเขาเท่าไรนัก...ดูเหมือนถึง
หมอนี่จะอารมณ์ร้อน แต่เซนส์ดีไม่ใช่ย่อยเลยทีเดียว

“เอาเถอะ ถ้าแก้วาแบบนั้นนะนะ” ตะวันพูดแบบตัดรำคาญ “แค่จะ
บอกว่าไอ้วิธีการสู้แบบเมื่อกันมันใช้ว่าจะใช้งานได้ตลอดไปหรอกนะเว้ย ถ้า
เป็นไอ้พวกตัวระดับกลางๆ แบบนี้มันยังไม่มีสกิลป้องกันอาการผิดปกติเท่าไร
แต่ถ้าเป็นมอนสเตอร์ระดับสูงๆ นะเกือบ 80 เปอร์เซ็นต์ ทุกตัวกันพิษแทบ
ทั้งนั้น เพราะว่าพิษนั้นเป็นอาการผิดปกติที่ส่งผลได้ร้ายแรงที่สุด แม้แต่พวก
ผู้เล่นเก่งๆ เขายังหาทางมาป้องกันพิษกันถ้วนหน้า เพราะฉะนั้นถ้าเอาแต่พึ่ง
ไอ้ของแบบนี้ พอไปเจอของจริงเข้า รับประกันว่าแกตายหยังเชียดแน่”

กานต์ถึงกับเบะปาก เขาเองก็รู้ดีอยู่แล้ว แต่พอได้ยินจากปากของ
หมอนี่แล้วมันชวนให้หงุดหงิดยังงี้ก็ไม่รู้

“ขอบคุณมากที่ช่วยสอนให้นะท่านปรมาจารย์!”

กานต์กระซอกเสียงใส่ ซึ่งมันก็ทำให้คนกวนยิ้มมุมปากออกมาคล้าย
จะชอบใจอยู่ได้ไม่น้อย

“แล้วนี่ฉันยังไม่ได้ถามแกเลยไอ้จืด”

“เรื่องอะไรอีกวะ”

กานต์ย้อนถามด้วยน้ำเสียงรำคาญ ตอนนี่ชักจะเริ่มแปลกใจแล้วว่าทำไมจู่ๆ ไอ้หมอนี่ถึงได้มาเป็นฝ่ายชวนเขาคุยจ้อแบบนี้ ทั้งๆ ที่ตอนแรกที่แกลงจะ همینชี้หน้าเขาอยู่แท้ๆ

“แกกับยัยเบ๊อะจะเข้าไปทำอะไรในแผนที่ใหม่ของเกมกันนะพะ”

“แล้วนายจะสนใจทำไม” กานต์ย้อนด้วยคำถามอีกครั้ง

“ก็แหงละ ในนั้นล้วนเป็นที่ตั้งของมอนสเตอร์เลเวล 100 ขึ้นไปทั้งนั้น ถ้าแกลงคนเดียวก็อาจจะพอเอาตัวรอดได้สักชั่วโมงสองชั่วโมงหรอก แต่ถ้าหนีบยัยเบ๊อะนั้นไปด้วยนะ แคลิบนาที่พวกแกก็ทะเลาะแล้วจะบอกให้ จนถึงได้สงสัยว่าจะเสี่ยงตายเข้าไปในนั้นทำไม คงไม่ได้บอกว่าจะเข้าไปเก็บเลเวลหรือไอ้มั๊ย”

ได้ยินแบบนี้แล้วกานต์ก็ขี้ใจอยู่ว่าควรจะเล่าความจริงให้เจ้าหมอนี่ฟังดีหรือไม่ แต่คิดไปคิดมาแล้ว มันก็คงไม่มีเหตุผลที่ต้องไปโกหกพี่แก

“ฉันกำลังตามหา NPC ลับของเกมอยู่”

“NPC ลับ?” ตะวันเลิกคิ้วขึ้น “ทำควสตั้งั้นหรือ”

“เปลี่ยนอาชีพคลาสที่สาม”

คำตอบห้วนๆ นั้นทำให้ตะวันนิ่งงันไป และสงสัย “หา?” ออกมาเบาๆ ผ่านลำคอ

“เดี๋ยวละ แกบอกว่าแกลงจะไปหา NPC เพื่อที่จะเปลี่ยนอาชีพเป็นคลาสที่สาม ทั้งๆ ที่มีเลเวลแค่ 89 เนี่ยนะ”

“ใช่ มีปัญหาหรือไงพะ”

“มีสิโว้ย แกลงไม่รู้หรือไม่ว่าคลาสสามนะเขากำหนดให้ว่าผู้เล่นจะต้องมีเลเวล 100 ขึ้นไปเท่านั้นถึงจะเปลี่ยนอาชีพได้ แล้วไอ้เลเวลติดกต้อยแบบแกลงหาเจอไปมันก็ไปเปลี่ยนอาชีพไม่ได้หรอกโว้ย แบบนี้ไปเสียเที่ยวชัดๆ”

กานต์นึกอยู่แล้วว่าฝั่งตรงข้ามจะต้องพูดอย่างนี้ เขาถึงได้ไม่ยอมเล่าให้หมอนี่ฟังเท่าไรนัก กานต์เองก็ไม่ได้ได้ตอบอะไร เขาเพียงเงิบและจ้องมองลึกเข้าไปยังหุบเขามังกรซึ่งเป็นเป้าหมายต่อไปในการเดินทาง แม้จะรู้ว่า

ต่อไปจะเป็นของจริงที่แสนยากลำบาก แต่เขาก็ไม่คิดจะท้อหรือเปลี่ยนใจเลย แม้แต่น้อย

“ขอให้เราหามันเจอจริงๆ เอะ ใส่นะ NPC ที่ว่านั่นนะ” กานต์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ใส่อะไรเรื่องเลเวลนั่นไม่ใช่ปัญหาอะไรหรอก เพราะถึงตรงนี้นั่นก็ไม่มีอะไรจะเสียอีกต่อไปแล้ว...มีแต่ต้องก้าวไปข้างหน้าเท่านั้น”

ทั้งน้ำเสียงและแววตาที่มอดมึนนั้นทำให้ตะวันสัมผัสได้ถึงความจริงจัง และนี่ก็รู้ว่าเมื่ออะไรแอบแฝงอยู่ในภารกิจครั้งนี้ของกานต์อย่างแน่นอน เห็นดังนั้นเขาก็ไม่คิดจะถามอะไรอีก ความเงียบจึงกลับเข้ามาครอบงำรอบๆ ตัวสองหนุ่มทั้งคู่ด้วยอารมณ์ที่ดูขุ่นมัวกันยังไงชอบกล

“นี่ๆ เดี๋ยวพี่ของฉันทันแหม่มากเลยละนายกานต์ คิดถูกมากเลยนะเนี่ย ที่ซื้อมาใช้งานนะ”

และแล้วเสียงสดใสของหญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวของกลุ่มก็ดังขึ้น ทำลายบรรยากาศตึงเครียดให้สลายหายไปในพริบตา ดวงตาของทั้งคู่ต่างจ้องมองไปจนเห็นพลอยเดินออกมาจากเต็นท์สีขาวของเธอดูด้วยรอยยิ้มสดใสคล้ายกับพอใจไอเทมชิ้นใหม่ของตัวเองอยู่ไม่หยอก

แต่ดูเหมือนสัญญาณตอบรับจากกานต์จะไม่ค่อยดีเท่าไรนัก ความเงียบและสายตานั้นๆ ที่จ้องตอบกลับมานั้นดูตึงเครียดจนรู้สึกได้

“ปะ...เป็นอะไรไปหรือ ท้าทางเครียดกันเชียว” พลอยถามเสียงอ่อย

“ไม่มีอะไรหรอก” กานต์พูดและลุกขึ้นยืนทันที “นี่ก็จวนจะหกโมงเช้าอยู่แล้ว วันนี้เราออฟไลน์กันตรงนี้ก็เลยละกัน”

“ตรงนี้ก็เลยหรือ” พลอยเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย “แล้วจะไม่มีมอนสเตอร์บุกเข้ามาทำลายเต็นท์ของพวกเราตอนนี้อยู่หรือ โดยเฉพาะพวกผู้เล่นแปลกหน้านะ ถ้าเกิดเข้ามาป่วนตอนที่พวกเราออฟไลน์อยู่จะทำไมยังไง เดี๋ยวพี่ของฉันทันเพิ่งถอยออกมาด้วยนะ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะ เดี๋ยวพวกนี้มีระบบนิรภัยที่ป้องกันไม่ให้คนอื่นนอกจากเจ้าของเข้ามาดูหน่วยอยู่แล้วละ เชนนี่ไม่รู้เรื่องอะไรเอาซะเลยนะยัยพลอย” กานต์หัวเราะหึ

“โอ้! ก็ปกติฉันไม่ใช่คนที่ต้องคอยมาดูแลเรื่องพวกนี้” อีกอย่างที่มของฉันก็มักจะเลิกพักที่เมืองแล้วค่อยออฟไลน์ มากกว่ามาพักกันกลางทางแล้วค่อยออฟไลน์แบบนี้ี่นา”

“...ยัยลูกคุณหนูเอ๊ย”

เกิดเสียงพิมพ์มาๆ ขึ้นจากอีกด้านหนึ่ง ทำให้พลอยต้องหันไปถลึงตามองเจ้าคนเสริมอย่างตะวัน ที่ตอนนี้เบือนหน้าไปอีกทางได้อย่างแนบเนียนราวกับเสียงพูดเมื่อครู่ไม่ใช่ของเขา

“เอาเป็นว่ามันปลอดภัยก็แล้วกัน” กานต์ตัดบท “พวกผู้เล่นคนอื่นเข้ามาดูนวนายกับเต็นท์ของเราไม่ได้หรอก อีกอย่างฉันเองก็จุดไฟโล่มอนสเตอร์ระดับสูงเอาไว้แล้ว เพราะฉะนั้นออฟไลน์ได้อย่างหายห่วง”

“ก็...ตามนั้นละกัน”

พลอยเองก็ไม่มีอะไรต้องกังวล หากนายกานต์ที่ชำนาญเรื่องพวกนี้มากกว่ากรันตี สุดท้ายแล้วทุกคนจึงหันมาส่งสัญญาณกันด้วยสายตาว่าถึงเวลาอันเหมาะสมแล้วที่จะแยกย้ายกันเสียที

“เออ ก่อนจะออกนะยัยพลอย ฉันขอไลน์เธอหน่อยสิ”

“หือ?”

กานต์นี่ก็ขึ้นได้ว่าตอนนี้เขายังไม่มีช่องทางอื่นๆ ที่จะใช้ติดต่อกับแม่คุณหนูคนนั้นนอกเกมได้เลย ซึ่งไ้การขอไลน์แบบต่างๆ อย่างนี้ของเขามันก็ทำให้ฝั่งสาวชะงักไปเล็กๆ เหมือนกัน

“ก็บอกว่าขอไลน์ไปทำไมต้องทำทำอึ้งแบบนี้ด้วย”

“นายจะเอาไลน์ฉันไปทำไมนายกานต์”

ท่าทีของพลอยดูเขินๆ แล้วก็ไม่ค่อยวางใจเท่าไรนัก ทำให้ฝ่ายชายนั้นรับรู้ได้ทันทีว่าแม่เจ้าประคุณคิดอะไรอยู่ เขาจึงได้แต่ถอนใจยาวๆ

“นี่...ผู้ชายขอไลน์ผู้หญิงมันก็ไม่ใช่ว่าเขาจะจีบเสมอไปหรอกนะ ฉันขอเพราะว่าฉันไม่มีช่องทางติดต่อเธอข้างนอกเลยต่างหากเล่า เพื่อว่ามีเรื่องอะไรต้องคุยแล้วก็ตกลงกันนอกเกมบ้างนะ ฉันนี่ก็เจียดติดต่อเธอผ่านพีแแบ่งเขาอีกอย่างตอนนี้เธอกิ่งอนๆ พีแแบ่งอยู่ไม่ใช่หรือไง”

“โธ่! รู้อยู่แล้วละที่น่าว่าเขาไว้คดียเรื่องงานนะ!”

พลอยแอบมีอาการหน้าขึ้นสีแดงๆ แต่ก็ใช้วิธีโมโหหลบเกลื่อนไป

และเด็กสาวก็ตัดสินใจส่งไลน์ของเธอให้เจ้าคนกวนตรงหน้าก่อนจะโดนแฉวมามากไปกว่านี้ เมื่อได้รับมาแล้ว เจ้ากานต์ก็ยิ้มแฉ่งทันที ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้ๆ แม่สาวน้อยตรงหน้า

“นี่ๆ ลองใช้มุกเดียวกันไปขอไลน์จากไอ้เจ้าบ้านั้นดูสิ เพื่อจะเขียนมั้งนะครับคุณพลอย”

“พะ... พุดอะไรของนายนะไอ้บ้า!”

พลอยแหงนออกมาเสียงสูง นายกานต์หัวเราะชอบใจเป็นการใหญ่ เขาขอฟไลน์หนีไปทันก่อนเธอจะได้ส่งเสียงแหวัดๆ ใส่เสียด้วยซ้ำ ทำให้คนโดนแฉกั๊งต้องทำแก้มปองคล้ายกับไม่อาจหาทางอะไรตอบโต้กานต์ได้เลยนับตั้งแต่เริ่มเดินทางมาด้วยกัน

เธอมีสีหน้าครุ่นคิดอยู่ไม่น้อย คำพูดของกานต์ดูเหมือนจะไปกระตุ้นอะไรบางอย่างให้เธอเกิดความลังเล และเลือกที่จะหนีไปหาเด็กหนุ่มอีกคนหนึ่ง

“นี่ตะวัน แล้วนายนะ...”

พอจะพุดอะไร นายตะวันกลับหายวับไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ให้คาด-การณีก็นึกขอฟไลน์ไปก่อนเจ้ากานต์เสียด้วยซ้ำไป เห็นแล้วพลอยก็เลยได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ รู้สึกไปเองชั่วคราวว่าตัวเองดูโง่ๆ ยังไงชอบกล

“โธ่! พวกผู้ชายมีแต่คนนิสัยกวนๆ แบบนี้ทั้งนั้นเลยหรือไงเนี่ย!”

ขณะเดียวกัน อีกด้านหนึ่งของป้ามังกรนั่นเอง

บริเวณที่เคยเกิดการทะเลาะเบาะระหว่างพวกนายกานต์กับฝูงมังกรไรโรน ดรากอนนั้น ได้ทิ้งร่องรอยแห่งความพินาศจากการต่อสู้ รวมไปถึงซากศพของเหล่ามังกรที่ตอนนี้เหลือเพียงชิ้นส่วนเล็กๆ น้อยๆ อย่างเขาหรือกระดูกที่เป็นหลักฐานความพินาศจากการต่อสู้อันแสนดุเดือดเอาไว้

มีหน้าซ้ำจำนวนซากศพของมอนสเตอร์พวกนี้ก็ไม่ใช่น้อยๆ เลยทีเดียว

“ใครวะ! คนเขาอุตสาหกรรมมอนฯ ไว้เป็นฝูงเอาไว้ฆ่าที่เดียวแท้ๆ

แม่งมาตอดเอาของตูไปหมดเลย!”

มีเสียงโวยวายที่ดังขึ้นจากร่างสูงของบุรุษคนหนึ่งที่ยืนเท้าสะเอวจ้องมองซากกองกระดูกโรโน ดรากอนที่กระจัดกระจายไปรอบๆ และใกล้จะสลายหายไปใต้อีกไม้ช้า

“ไอ้พวกมือบอนที่โหดเหี้ยม อย่าให้พ่อรู้ตัวนะจะอัดแม่งให้จมกองเลือดทุกตัวเลยคอยดูเซ!”

พูดแล้วก็เอากำปั้นกระแทกเข้าหากันเต็มแรง ความรุนแรงทำให้ร่างที่สูงราวๆ หนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ต้องออกอาการกระสับกระส่ายอยากหาที่ระบายอย่างบอกไม่ถูก

“ไอ้บ้าเอ๊ย แล้วก็ฟาร์มไว้ตั้งสี่สิบกว่าตัว แม่งฟาดซะไม่เหลือสักตัว... ไครวะ ช้องใจชิบเป๋ง”

ว่าแล้วก็ยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรกๆ เขาเป็นชายวัยกลางคนรูปร่างกำยำ สวมส่วนกับความสูง ผมนั้นโตตรงด้านข้างให้เป็นรอยบาก ส่วนด้านบนที่เหลือก็เป็นที่หวดเครื่องดุ๊ก ดูเข้ากับเขาได้อย่างไม่น่าเชื่อ ใบหน้ากร้านโลกถูกเพิ่มเติมด้วยหนวดเคราที่ขึ้นดกดำ มองรวมๆ แล้วชวนให้นึกถึงนักร้องสโตร์หรือกลุ่มเก๋ๆ ขึ้นมาชอบกล

“ก็เค้าบอกแล้วว่าให้รีบๆ ฆ่าไปให้หมดก็มายเชื่อเค้าเองนาคะ มาสเตอร์”

อีกเสียงหนึ่งเอ่ยขึ้นมาจากด้านหลัง พร้อมกับร่างของหญิงสาวที่เดินเข้ามาสมทบด้วยท่าทางล่องลอย เธอมีผิวสีขาวซีด และเรือนผมสีดำปล่อยยาวดูกระเซอะกระเซิง ดวงตาที่ถูกแต่งแต้มด้วยมาสคาร่าที่มากเกินไปทำให้เจ้าหล่อนดูหลอนอย่างบอกไม่ถูก

“อีกอย่างมาสเตอร์เองก็เป็นถึง NPC พิเศษของเกมแล้วแท้ๆ แต่ดันมาใช้วิธีการลามกอนาจารให้มากกระจุกๆ กันเพื่อฟาร์มแบบนี้มันก็น่าเกลียดไปนาคะ ถ้าเกิดว่าคุณวิเศษรู้เรื่องเข้าเดี๋ยวก็จาโดนเอ็ดเอาอีกหรือก”

แม่สาวผิวซีดคนนี้นัยๆ เอ่ยขึ้นอีก น้ำเสียงของเธอดูเยือกเย็นตามรสสัมผัสกับองค์ประกอบอื่นๆ แล้ว ทำให้เธอละม้ายคล้ายผีไปโดยปริยาย

ซึ่งทั้งท่าทางและคำพูดของแม่เจ้าประคุณนั้นก็ทำให้ชายหนุ่มร่างสูง กำยำตรงแท้งต้องพินลมหายใจออกมาแรงๆ ทางจมูก คล้ายกับจะขัดใจ บางอย่าง

“เจียบไปเลยลาล่า ก็เพราะฉันเป็นผู้เลนกึ่ง NPC แบบอภิสิทธิ์ลิพะ ถึง มีสิทธิ์ทำแบบนี้ได้ ให้ตายเถอะ กะจะรอให้เลเวลอัปก่อนแท้ๆ แล้วค่อยมา ฟาร์มไอ้มังกรฝูงนี้ให้มันจบๆ ไป จะได้ค่าประสบการณ์คุ้มที่สุด...ผิดแผนหมด เลย”

ว่าแล้วก็ยกมือขึ้นเท้าสะเอวจ้องมองซากโครงกระดูกของพวกโรโน ดรากอน มากมายที่กองอยู่บนพื้น แล้วเจ้าตัวจิ้งจอนใจเบาๆ อีกครั้ง

“แต่ว่าสามารถจัดการฝูงมังกรที่มาสเตอร์ลากมาทิ้งไว้แฉะนี้ทั้งสี่สิบตัว ได้หมดเนี่ย คงเป็นผู้เลนปาร์ตี้ใหญ่น่าดูเลยนาคะ อาจเป็นทีมล่าบอสที่กำลัง มุ่งหน้าขึ้นไปล่า ซีไทเรียน บนหุบเขามังกรก็เป็นได้นาคะเนี่ย”

แม่สาวมาดผีเอ๋ยขึ้นพลาถมองไปรอบๆ แต่บุรุษร่างสูงกลับส่ายหน้า ไม่เห็นด้วย พลาถเดินไปยังเศษซากโครงกระดูกของมังกรเหล่านั้น และก้มลง ใช้นิ้วสัมผัสพื้นดินขึ้นมาขยี้เพื่อตรวจสอบ

“ไม่ใช่หรือก ความเสียหายรอบๆ ด้านนี้มีแค่สองแบบเท่านั้นเอง เธอ ไม่เห็นหรืองึลาล่า”

“เอ๊ะ? งั้นหรือค้ำมาสเตอร์”

หญิงสาวถามแบบไม่มั่นใจนัก กระทั่งพินิจมองสภาพพื้นที่โดยรอบที่มีร่องรอยความเสียหายจากการต่อสู้ ที่ชัดเจนมากๆ ก็เป็นรอยไหม้ของเปลวไฟ ที่ดูจะเป็นสาเหตุหลักที่จัดการมังกรฝูงนี้ได้ ขณะที่อีกแบบหนึ่งก็มีรอยพื้นดิน หลอมละลายกัดกินใบหญ้าจนเปลี่ยนสีหรือตายไป

“ไฟกับพิษ อย่างนั้นหรือค้ำ”

หญิงสาวพูดขึ้นตามสิ่งที่เห็น ซึ่งมันก็ทำให้ฝั่งตรงข้ามพยักหน้ารับ

“น่าจะใช่ ดูดีๆ แล้วการโจมตีในรูปแบบสังหารที่เหมือนๆ กัน น่าจะ มาจากผู้เลนคนเดียวกันทั้งนั้น เท่ากับว่าผู้เล่นคนหนึ่งใช้ไฟ ส่วนอีกคนหนึ่งก็ ใช้พิษ...แค่สองคนเท่านั้นแหละ”

คำสันนิษฐานที่รวดเร็วและแม่นยำนั้นสื่อให้เห็นถึงความชำนาญและประสบการณ์ในการต่อสู้ของชายผู้นั้นเป็นอย่างมาก ซึ่งมันก็ทำให้แม่หญิงสาวมาดผีดูจะมีประกายความที่งอกออกมาจากแววตา

“ว้าว...มีกันแค่สองคนแต่จัดการมังกรแดงได้ถึงสี่สิบตัวเชียวนาคะเนี่ย ทำทางจะเป็นผู้เล่นที่เก่งกาจเอาเรื่องเลยนาคะ”

“แล้วก็ไม่น่าใช่กลุ่มเดียวกับไอ้พวกที่คิดจะขึ้นไปล่าซีโทเรียนข้างบนนั้นหรอก” ชายร่างสูงสรุปให้ “ไอ้พวกที่มึนล่าบอสนั้นปานนี้คงรีบเดินทางขึ้นไปให้ลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อปักหลักตั้งแคมป์เซฟโซนก่อนออฟไลน์กันไปแล้วละ ร่องรอยพวกนี้ยังสดใหม่อยู่ ไอ้พวกบ้านี้คงอยู่ไม่ห่างจากตรงนี้เท่าไรนัก”

ว่าแล้วเจ้าของร่างสูงก็ดันตัวลุกขึ้นยืนทันที ดวงตาของเขาจ้องมองตรงไปยังเส้นทางที่จะผ่านไปยังงูบเขามังกรแทบทันที เขาบัดมือที่เป็นอนเศษดินออกไป แววดาตุจะส่องประกายแวววาวขึ้นมาในฉับพลัน ที่แน่ๆ ร่องรอยเหล่านี้มันทำให้เขารู้สึกสนใจเจ้าผู้เล่นสองคนที่ช่วยกันกวาดล้างฝูงมังกรไปได้ง่ายดายขนาดนี้อีกด้วย เพราะดูจากร่องรอยของการต่อสู้แล้ว มันไม่ได้ขยายออกไปเป็นวงกว้างนัก เท่ากับว่าพวกเขาปักหลักต่อสู้และเก็บกวาดมอนสเตอร์ทุกตัวได้อย่างรวดเร็วและทรงประสิทธิภาพมาก

ไม่ใช่แค่เลเวลสูงเท่านั้น แต่ต้องเป็นคนที่มีฝีมือในการต่อสู้สูงมากๆ ด้วย...

“ทำทางไอ้ผู้เล่นสองคนนี่มันฝีมือไม่เลวเลยนี่หว่า” พุดแล้วก็นิ่งไป ก่อนจะฉีกยิ้มกว้างขึ้น “น่าสนุกดีนี่ บังอาจมาแย่งเหยื่อของฉันแบบนี้ สงสัยต้องไปพักทายไอ้พวกนี้สักหน่อยแล้วมั้ง...ไปเดินทางกันต่อเถอะลาล่า!”

“ซา...จาไปไหนต่อหรือค้ำมาสเตอร์”

แม่สาวผีดูจะชะงักไปนิดๆ ก่อนหันไปถาม ‘มาสเตอร์’ ของเธอที่ตอนนี้นั้นมาอี้มให้ด้วยรอยยิ้มที่มีเสน่ย์แปลกๆ ชวนให้เธอรู้สึกสังหรณ์ถึงกลางร้ายชอบกล

“ก็แหงอยู่แล้วสิ ไปสั่งสอนไอ้พวกตูดหมึกที่มันบังอาจแย่งเหยื่อของฉันไปนะสิ!”

“เอ๋?! อะ...พูดแบบนี้นายท่านจะไปเล่นงานผู้เล่นคนอื่นอีกแล้วหรือคำ”

“ไม่ได้เล่นงานเพีย แค่สั่งสอนในฐานะรุ่นพี่ผู้มีประสบการณ์เท่านั้นเอง”
คนตัวโตกว่าแย้งเสียงใส

“สั่งสอนกับรังแกมันต่างกันมากนะมาสเตอร์ อีกร้อยมาสเตอร์เอง ก็เป็น NPC พิเศษนะละ คุณวิเศษเองก็ย้ายนักหนาแล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าไปวอนผู้เล่นคนอื่นให้มันมากนักนะคำ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวมันจะส่งผลกระทบต่อเนื้อเรื่องของเกมเอา อย่าลืมนะสิว่ามาสเตอร์เองก็เป็นหนึ่งในผู้สร้างโลก EO เหมือนกันนะคำ!”

เหตุผลร้อยแปดมากมายที่เธอพยายามยกขึ้นมาขัดขวางดูจะไม่เข้าหูของผู้เป็นนายเลยแม้แต่น้อย นายทรงผมเดรดล็อกก็ทำเป็นหูทวนลม สะบัดหน้ายิ้มแฉ่งปิดกั้นความสนุกในแววตาเอาไว้ไม่มิดเลยทีเดียว

“เอ้อ...สายตาแบบนี้ ห้ามยังงี้ก็ไม่ฟังแล้วแน่ๆ อีแบบนี้เค้าเองก็คงจะโดนคุณวิเศษดุด้วยอีกคนแหละ”

แม่สาวมาดผีถอนใจจนหลังอ ยิ่งชวนให้เธอดูน่าขนลุกเข้าไปใหญ่ ส่วนนายกล้ามโตคนนี้ก็สะบัดมือหยอหยาย เรียกลูกน้องคนสนิท แล้วก้าวเท้าเดินออกไปทันที

“บางที่ไอ้พวกนี้มันอาจเดินทางขึ้นไปบนหุบเขามังกรด้วยก็ได้ ยังไงชะเราก็ไปเล่นที่นั่นกันก่อนเถอะ ไม่แน่อาจโชคดีได้เจอพวกมันก็ได้”

ไม่รอช้าพอกำหนดพิภพัดใหม่ในการเดินทางได้แล้ว ร่างสูงนั้นก็เดินอวดๆ ไปด้วยท่าทางมาดมั่นชนิดที่ไม่สนใจคำโต้แย้งใดๆ ของหญิงสาวคนสนิทเลยแม้แต่น้อย ปล่อยให้แม่เจ้าประคุณได้แต่มองแผ่นหลังของเจ้านายที่เดินห่างออกไป ก่อนส่ายหน้าออกมาอย่างอ่อนใจอีกคำรบ

“เป็นแบบนี้ทุกทีนา เจอผู้เล่นเก่งๆ น่าสนใจทีไร เป็นอันต้องมุ่งตรงไปทำดีทำต่อเขาอยู่เรื่อย เวลาไม่ได้ทำให้นิสัยของพี่ท่านเปลี่ยนไปเลยจริงๆ สมแล้วที่ได้ฉายาว่า อสุรกายโลหิตเหล็ก”